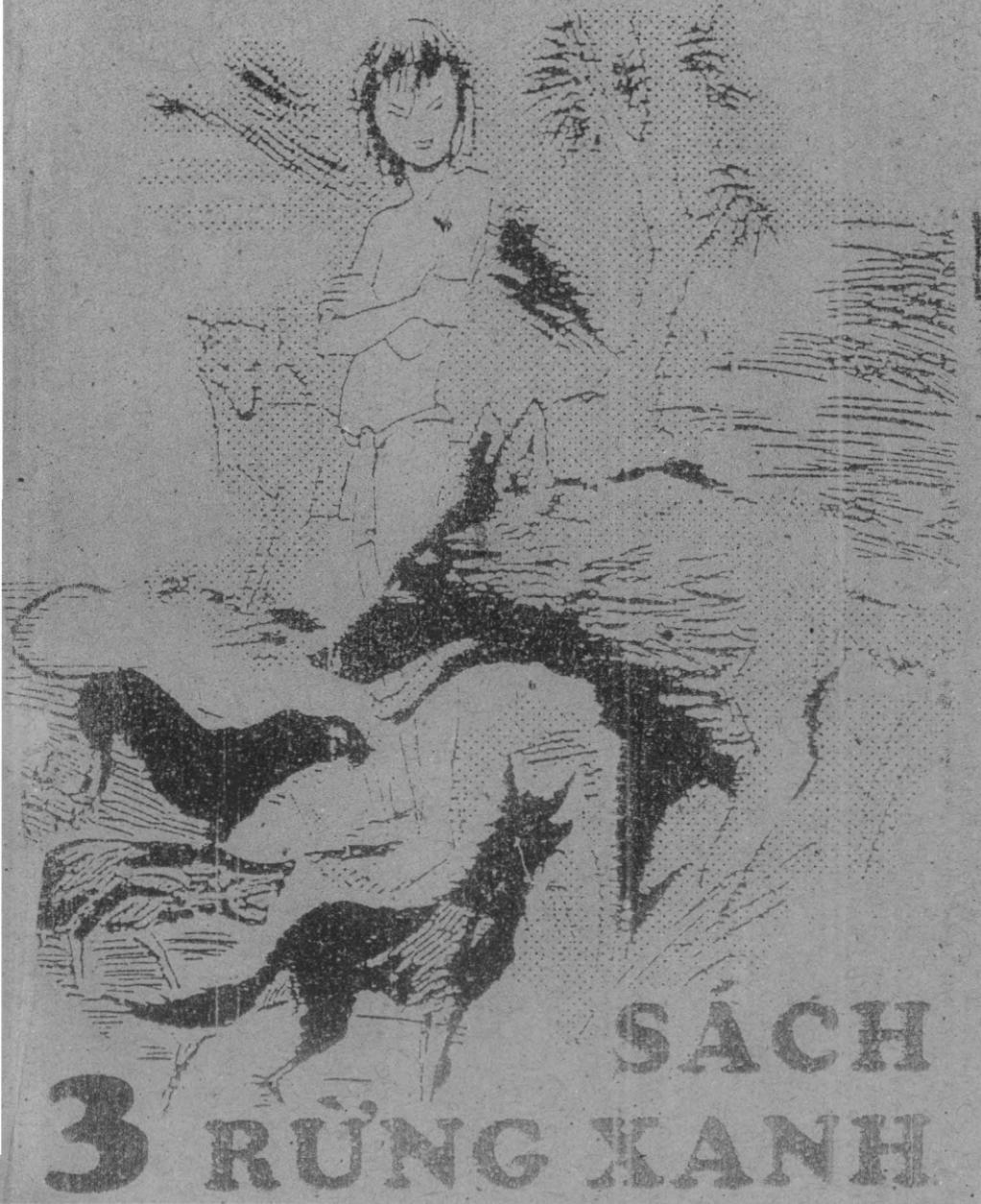

RUDYARD KIPLING

BẢN DỊCH

NGUYỄN XUÂN LONG

SÁCH
3 RỪNG XANH

cÙNG CÁC TRƯỜNG NGÀNH ÁU

Trong hai cuốn sách Rừng Xanh của Rudyard Kipling có 8 chương có liên hệ tới Mowgli.

Cuốn thứ nhất : Có 3 chương - 3 chuyện liên hệ tới Mowgli.

1/. Anh em Mowgli.

2/. Cuộc săn của Kaa.

3/. Hổ ! Hổ !

Cuốn thứ 2 : Có 5 chương - 5 chuyện có liên hệ tới Mowgli.

1/. Sợ Hải Tối Cách Nào.

2/. Rừng Xanh Tàn Phá.

3/. Gãy Quần Tương của Nhà Vua.

4/. Chó Đỏ.

5/. Cuộc Chạy Dua Mùa Xuân.

Và Tập 1 gồm 3 chuyện của cuốn Sách Rừng Xanh 1 của R. Kipling.

Tập 2 gồm 2 chuyện của cuốn Sách Rừng Xanh 2 của R. Kipling.

Tập 3 gồm 3 chuyện của cuốn Sách Rừng Xanh 2 của R. Kipling.

Có lẽ các Trưởng nên coi Tập 1 là căn bản, để kể cho các Sói nghe. Còn tập 2, tập 3 thì, nếu có kể, thì kể những đoạn nào không dính dáng tới chết chóc hay quá buồn thảm, có hại tới tâm hồn các em trong tuổi Áu.

Có thể, lúc này, vào tuổi đó các em còn xem truyền hình, đọc nhiều chuyện kinh khủng hơn. Nhưng theo tôi, tránh cho các em được ảnh hưởng xấu chừng nào hay chừng đó.

Nguyễn Xuân Long

RÌNG
XANH
TÀN PHÁ

*Ôi dây leo, hoa, cỏ dại cao nơi rừng.
Hãy giấu kín, phủ lấp, bưng bít, để người ta quên đi.
Mùi, con mắt, tiếng nói và sự tiếp xúc
Của giống bị ghét bỏ !
Tro phì nhiêu và đen, bàn thờ lộ thiên,
Đó là bàn chân trắng của mưa nhảy múa.
Hươu cái đẻ nơi luống cày, hiu quanh,
Không còn ai đến để trở ngại sự yên tĩnh.
Bức tường không tên vỡ nát, quên lãng, sườn thủng.
Không còn gì tồn tại trong thịnh lặng.*

Các bạn đã đọc những chuyện ở cuốn Sách Rừng Xanh thứ nhất, phải nhớ là Mowgli, sau khi đã ghim da Shere Khan trên Đá Hội Đồng, đã tuyên bố với các Sói đứng gần nó, Sói Bầy Seeonee, là từ nay nó sẽ săn một mình trong Rừng.

Bốn sói của Mẹ Sói, Cha Sói nói chúng sẽ cùng săn với nó.

Thay đổi lối sống, ngày một, ngày hai, nhất là ở trong Rừng không phải dễ.

Việc đầu tiên mà Mowgli làm, sau khi các thành phần của Bầy hỗn loạn, là lủi đi, và về hang của anh em nó, ngủ một ngày, một đêm. Rồi nó kể cho Mẹ Sói, Bố Sói tất cả những cái mà nó có thể hiểu được trong cuộc phiêu lưu nơi Con Người; khi nó múa lưỡi dao trong ánh mặt trời buổi sáng (chính dao này đã dùng để lột da Shere Khan) tất cả đều đồng ý rằng nó đã học được điều gì?

Lúc đó Akela và Sói Xám phải cắt nghĩa phần chúng đã cộng tác trong việc lùa trâu vào hẻm; và Baloo, bước thấp, bước cao, leo lên đồi để nghe toàn thể câu chuyện, trong khi Bagheera thích thú, gãi toàn thân khi biết rõ Mowgli đã điều khiển chiến dịch cách nào.

Mặt trời đã lên cao, không ai nghĩ tới ngủ. Thỉnh thoảng Mẹ Sói héch mũi lên, hít cách khoái

trá mùi da hổ, trải trên Đá Hội Đồng, mà làn gió đưa tới.

- Nếu không có anh Akela và Sói Xám kia kia, Mowgli nói để chấm dứt câu chuyện - Em không thể làm được gì. Ô ! Mẹ, Mẹ, nếu Mẹ được thấy lũ trâu, mình xanh đen, đổ dốc xuống hẻm hoặc chen lấn nhau nơi hàng rào, khi Bầy Người ném đá con.

- Về việc ném đá, ta rất bằng lòng là không thấy gì. Mẹ Sói cứng cỏi đáp - Ta không có thói quen để cho người ta săn các con ta như săn chó rừng. Bầy Người có lẽ phải trả ta món nợ đó. Nhưng ta sẽ tha cho người đàn bà đã chở con uống sữa. Đúng thế, ta chỉ tha một mình bà thôi.

- Hòa Bình ! Hòa Bình ! Raksha, Cha Sói chậm rãi nói - Nhái bén của chúng ta đã trở về. Không đến độ mà chính cha nó phải liếm chân. Một, hai vết cào trên đầu thì nghĩa lý gì ? Hãy để cho Người yên lành.

Baloo và Bagheera nhắc lại :

- Hãy để cho Người yên lành !

Mowgli, đầu gối lên vai Mẹ Sói sung sướng cười, nói - về phần nó, nó mong không bao giờ còn nhìn thấy, nghe thấy, ngủi thấy Con Người nữa.

Akela, vểnh một tai, nói :

- Nhưng nếu Người không để em yên thì em sẽ làm gì, Em Nhỏ ?

Xám nhìn quanh, nói :

- Chúng em có năm mạng - hàm nó cắm pháp vào âm chót.

Bagheera nói :

- Chúng ta cũng vậy, chúng ta có thể góp phần vào cuộc săn đó - nó vung vẩy đuôi gây tiếng s..uỳ...s...uỳ!... như làn gió nhẹ và nhìn Baloo - Nhưng sao lúc này lại nghĩ tới Người, Akela ?

Đơn Độc đáp :

- Xin nghe ! Khi tấm da màu vàng của thằng ăn cắp đó, đã được căng nơi Đá Hội Đồhg, ta đi ngược dấu tới làng, chân trong dấu chân rồi chạy quanh và nhảy, để lại một đường đầy vết lộn xộn để phòng ai theo dõi. Nhưng khi tôi đã làm rối dấu vết, rồi đến độ chính tôi cũng khó nhận ra, thì Mang - Dơi, bay qua đám quang của cây tới rồi treo mình phía trên đầu tôi.

- Làng Bầy Người đã đuổi Thằng Bé Con Người kêu vo vo như tổ ong bù vẽ, nó nói vậy.

- Đúng, Mowgli cười nhẹ - Đúng là hòn cuối mà tôi đã ném vào chúng.

Trước kia, nó thường ném đu đủ chín vào tổ ong bù vẽ rồi chạy nhanh tới ao gần nhất trước khi bù vẽ đuổi kịp.

- Tôi hỏi Mang đã nhìn thấy gì. Nó đáp là Hoa Đỏ đã nở nơi hàng rào làng và lũ người có súng ngồi tụm nhau lại. Như vậy, tôi biết, và có lý do để biết - Tới đoạn Akela ngó những sẹo củ bên mình -

là Người mang súng không phải để chơi. Lát nữa, Em Nhỏ, một người mang súng sẽ theo vết chúng ta, nếu chẳng phải là đã đến đây rồi.

- Tại sao ? Người đã đuổi tôi rồi. Họ còn muốn gì nữa ? Mowgli tức giận nói.

- Em là một con người, Em Nhỏ, Akela đáp - Không phải chúng ta, lũ thợ săn tự do, dạy cho em biết đồng loại của em làm gì ? và tại sao ?

Thời gian vừa kịp để Akela thu chân lại thì con dao đã ngập xuống đất, chính nơi nó vừa để chân. Mowgli đâm nhanh đến nỗi không mắt người nào theo kịp động tác. Nhưng Akela là Sói; và chính một con chó, thứ Sói vô cùng thoái hóa, của tổ tiên nó trong lúc ngủ say cũng bừng tỉnh kịp thời khi bánh xe bò chạm vào người, và trước lúc bánh xe đè lên nó, nó đã kịp nhảy xa, tránh hiểm nguy.

Mowgli bình tĩnh tra dao vào vỏ, nói :

- Lần khác, khi nói về Bầy Người và Mowgli, cô nói làm hai lần thay vì một.

- Phù...f...f...! Hãy xem cái răng sắc - Akela, ngửi vết đâm dưới đất, nói - Những ngày ở với Bầy Người đã làm hư cái nhìn của em rồi, Em Nhỏ à ! Trong khi em phóng dao, anh đã có thể hạ một con hoẵng rồi.

Bagheera nhảy chồm lên bốn chân, ngẩng dài cổ ngửi và vòng cong của thân hình xem như ngưng động lại. Sói Xám, nhanh lập lại động tác,

đứng hơi chêch về bên trái để ngửi chút gió thổi từ phải trong lúc Akela, nhảy ba lần, tiến ngược gió chừng năm mươi thước, nằm rạp nửa người trên mặt đất, bất động. Mowgli nhìn mọi con vật với vẻ thèm muốn. Nó nhận biết mọi sự nhờ khứu giác, hơn bất cứ con người nào nhưng không đạt được sự tinh tế của các mũi Rừng Xanh, tinh vi như một lò xo nơi cò súng. Ba tháng trong làng ám khói đã làm nó kém bén nhạy một cách thảm hại. Tuy nhiên, nó mút ngón tay cho ẩm, vuốt mũi và đứng dây, ngửi gió ở tầm cao, có thể là kém bén nhạy nhưng chắc ăn hơn.

- Người ! Akela sửa lên, cong người lại.
- Buldeo ! Mowgli ngồi xuống nói - Nó theo vết chúng ta và ở xa kia, súng nó sáng chói dưới ánh mặt trời. Hãy nhìn xem !

Chỉ là một vẩy sáng, trong một phần giây đồng hồ, trên cái khung bằng đồng của khẩu súng. Không có gì trong rừng có cái vẩy ánh sáng đó trừ phi khi máy bay trên trời, trong khi một phản chói của mica, vũng nước hay cả tàu lá bóng, rực sáng y như một máy hồi quang. Nhưng hôm đó không có gió cùng máy.

- Ta biết rõ là có người theo vết, Akela đắc chí nói - Không phải là kém khi ta có thể dắt Bầy !

Bốn anh em của Mowgli không nói gì nhưng bò biển dạng và hình như tan vào đám gai và bụi rậm, tiến về dốc đồi.

- Các bạn đi đâu khi không có lệnh ? Mowgli hét lên.

- Sh !...u...y...t...! Chúng tôi sẽ lăn đầu nó về đây trước trưa ! Sói Xám trả lời.

- Về đây ! Về ngay ! Và năm kia ! Người không ăn Người ! Mowgli hét vang.

- Ai vừa mới đây còn là Sói ? Ai vừa ném dao vào ta vì ta bảo nó là Người. Akela nói trong lúc bốn Sói quay trở về ngồi, đáng vẻ nhăn nhó.

Mowgli tức giận kêu to :

- Em có phải giải thích lý do về mọi điều em thích làm không ?

- Người đấy ! Đúng là Người nói đó ! Bagheera lầm bầm dưới lèn ria - Con Người nói vậy trước các lồng thú nhà Vua ở Oodeypore. Chúng ta thuộc về Rừng, chúng ta biết rằng, trong mọi loài, Người là vật khôn ngoan nhất. Tuy nhiên nếu tin ở nơi tai chúng ta, chúng ta phải cho là không có vật gì khùng điên hơn.

Cất cao tiếng, nó thêm :

- Trong việc này, Thằng Bé Con Người có lý. Loài Người đi săn từng nhóm. Giết một Người trước khi biết hoạt động của những kẻ khác là săn tồi. Hãy đi xem con người này muốn gì ?

- Chúng ta không đi, Sói Xám cắn nhẫn - Em Nhỏ, hãy săn một mình. Còn chúng ta, chúng ta biết chúng ta muốn gì ! Đáng lý cái sọ đã sẵn sàng để đưa về rồi !

Mowgli, lần lượt nhìn từng sói, ngực phồng, đầy nước mắt. Nó tiến lên phía trước một bước và quỳ xuống.

- Em không biết em muốn gì ? Nó nói - Hãy nhìn em.

Mọi vật khó chịu, nhìn nó, rồi lúc mắt chúng tránh ánh mắt của Mowgli, nó dùng tiếng nói để khiêu khích, nhắc đi, nhắc lại, tới lúc lông trên mình chúng dựng đứng, từ chi run rẩy, trong khi càng lúc càng chăm chú nhìn chúng cách ngoan cố. Nó nói :

- Lúc này, trong năm chúng ta, ai điều khiển ?

- Em là chủ, Em Nhỏ - Sói Xám đáp và liếm chân Mowgli.

- Vậy hãy theo em !

Và cả bốn theo nó bén gót, đuôi cúp giữa hai chân sau.

- Đấy, đúng là nó đã sống trong Bầy Người, Bagheera vừa nói vừa nhẹ theo chúng : - Lúc này trong Rừng có điều gì hơn cả Luật Rừng, Baloo !

Gấu Già không nói gì nhưng cũng nghĩ về điều đó không kém.

Mowgli bắt ngang rừng, không một tiếng động như muốn cắt đường Buldeo đi theo góc vuông. Tới

một lúc, ló mặt khỏi đám cây rậm, nó thấy con người già, súng vác vai, chạy nước kiệu theo vết di ban sáng của nó.

Chắc các bạn nhớ lại rằng khi rời làng, Mowgli vác trên vai tấm da nặng, đầy máu của Shere Khan trong lúc Akela và Sói Xám chạy theo sau, vậy thì dấu chân rất rõ. Như các bạn biết, lúc đó Buldeo tới chỗ mà Akela quay lại, cố ý xóa hết mọi vết. Khi đó, Buldeo ngồi, ho và càu nhau rồi đi thành vòng tròn nhỏ, tìm vết. Trong khi đó nó chỉ cách những kẻ rình nó một tầm ném. Không ai có thể gây tiếng động kém hơn một Sói khi nó không muốn ai nghe thấy. Còn Mowgli, theo ý kiến của các Sói, nó dì chuyển như kẻ vụng về, tuy vậy nó có thể tiến tới, thối lui nhẹ hơn cái bóng.

Chúng bao quanh lão già như bầy cá heo xung quanh một tàu thủy đang chạy hết tốc lực... Trong khi hành động, chúng không cần tự chế trong lúc nói chuyện vì âm giai lời nói của chúng rung động dưới những tiếng thấp nhất mà nếu không quen, thì con người không thể nghe thấy được. Phía đầu kia của âm giai là tiếng kêu trong, cao của Mang Dơi, mà nhiều người cũng không nghe được, đó là bậc thang âm thanh làm nên tiếng nói của chim, dơi và sâu bọ.

- Thật là cuộc săn kỳ lạ nhất, Sói Xám nói, trong khi Buldeo cúi thấp người, quan sát kỹ lưỡng

và thở. Nó y hệt một heo nhà lạc trong Rừng bên bờ nước - Nó nói gì vậy ?

Buldeo làu nhau cái gì đó, dáng dữ dằn. Mowgli dịch :

- Nó nói là phải có nhiều Bầy Sói nhảy múa quanh nó ! Nó nói, trong đời chưa bao giờ gặp dấu chân tương tự. Nó nói nó mệt.

- Nó có đủ thời giờ để nghỉ trước khi tìm ra dấu vết ! Bagheera lạnh lùng nói, trong lúc ôm quanh một gốc cây, trong trò chơi ẩn nấp chúng đang chơi -Ê ! nhưng nó làm gì với những ngón tay gầy thế ?

- Nó ăn hay thổi khói bằng miệng. Con người luôn luôn chơi bằng miệng, Mowgli đáp.

Và những kẻ rình lặng lẽ này thấy con người nhét thuốc vào một ống điếu, châm và hít một hơi; chúng chú ý ghi lại kỹ mùi thuốc để chắc chắn có thể nhận ra được Buldeo, lúc cần, trong đêm hết sức đen.

Một nhóm người đốt than đi men theo đường mòn dừng lại, dĩ nhiên để nói chuyện với Buldeo mà tiếng săn giỏi được đồn quanh tầm hai mươi dặm. Tất cả cùng ngồi xuống để hút, trong khi Bagheera và những con vật khác tiến đến gần, rình, Buldeo bắt đầu kể câu chuyện về Mowgli từ đầu đến cuối, Mowgli, con của Quỷ, với những thêm, những bớt ngoạn mục, đầy bịa đặt : cách

nào chính hắn, Buldeo, đã thực sự giết Shere Khan; cách nào Mowgli biến thành Sói và đánh nhau với hắn cả buổi chiều, rồi lại hóa ra đứa trẻ con, dùng tà thuật khiến đạn đi chệch khi lão nhắm bắn nó và đúng vào một con trâu trong đàn của lão; cách nào mà chung cuộc, công nhận lão như một thợ săn anh dũng nhất vùng Seeonee và phái đi giết Thằng Bé Quỷ. Trong khi ấy cả làng đã bắt Messua và người chồng chính là bố mẹ của Thằng Bé Quỷ và nhốt kín trong chính nhà họ. Người ta sẽ nhanh chóng tra tấn họ để họ phải thú nhận là phù thủy rồi người ta sẽ thiêu sống họ.

- Bao giờ ? Nhóm người đốt than hỏi và có lẽ sẽ không mong muốn vắng mặt trong buổi lễ.

Buldeo đáp rằng mọi người sẽ không hành động gì trước khi lão về. Cả làng muốn trước tiên, lão giết Thằng Bé Rừng Xanh đã. Xong việc đó, họ sẽ quyết định về số phận của Messua cùng người chồng. Cả làng sẽ chia nhau đất đai và đàn trâu của họ. Và đàn trâu của ông chồng Messua thì vô cùng đẹp. Buldeo nghĩ, giết lũ phù thủy là làm điều thiện và những kẻ chưa chấp những đứa con Sói thoát khỏi Rừng rõ ràng là thuộc dòng dõi phù thủy tệ hại nhất.

Toán người đốt than nói :

- Việc gì sẽ xảy đến nếu người Anh biết chuyện đó ? Có người nói cho họ biết là lũ người

Anh là những kẻ hoàn toàn điên khùng, không để yên cho những người lương thiện giết lũ phù thủy.

- Vậy thì, sao ư ? Buldeo đáp - Ông Xã Trưởng sê nói rằng Messua và chồng bị rắn độc cắn. Tất cả mọi sự đều đã được sắp xếp; việc duy nhất lúc này là giết đứa con của Sói. Không biết họ có gặp được sự gì tương tự không ?

Lũ người đốt than thận trọng nhìn quanh và cảm tạ cái may là không gặp phải việc tương tự. Họ cũng không nghi ngờ một người can đảm như lão Buldeo mà không tìm ra được sự đó nếu thuộc quyền con người.

Mặt trời đã xuống thấp và họ có ý đi tới làng Buldeo để xem con mẹ phù thủy ác độc. Buldeo nói, bốn phận lão là phải giết Thằng Bé Sói, nhưng lão không nghĩ tới việc để kệ họ, không được bảo vệ, những người không khí giới vượt qua cánh rừng mà bất kỳ lúc nào Con Sói Quỷ cũng có thể xuất hiện. Tóm lại, lão đi cùng họ và nếu đứa bé con lũ phù thủy xuất hiện... thì... lão sẽ cho họ rõ người thợ săn vùng Seeonee, đối xử ra sao với con quái vật đó. Lão nói vị sư đã cho lão một đạo bùa, tránh được mọi tai nạn.

- Nó nói gì ? Nó nói gì ? Nó nói gì ? Cứ vài phút lũ sói lại nhắc tới câu hỏi.

Mowgli dịch tới đoạn liên can tới phù thủy, đoạn đó đối với nó, thật khó hiểu, vì vậy, nó nói

rắng người đàn ông và người đàn bà đối xử tốt với nó đã sa vào bẫy.

Sói Xám hỏi :

- Người cũng đánh bẫy Người ư ?

- Chúng nói vậy, em không hiểu gì về câu chuyện đó. Toàn là lũ điên, tại sao vì em mà người ta nhốt Messua và chồng bà trong một cái bẫy. Và câu chuyện về Hoa Đỏ có ý nghĩa gì ? Em phải để mắt tới việc đó. Những việc chúng định làm cho bà Messua. Chúng sẽ không làm trước khi lão Buldeo về... Vậy thì...

Mowgli suy nghĩ rất kỹ, lấy ngón tay đập vào cán dao, trong khi Buldeo và lũ người đốt than, mạnh bạo đi theo hàng dọc.

- Em về thẳng nơi Bầy Người, sau cùng Mowgli nói.

- Và lũ kia ? Sói Xám hỏi với cái nhìn háu đói vào sau lưng toán người đốt than.

Mowgli cười gằn :

- Hãy hát cho chúng nghe một bài hát ngắn để tiễn chúng về. Em không muốn chúng tới hàng rào của làng trước khi trời về đêm. Các anh có thể giữ chúng lại được không ?

Sói Xám nhẹ hàm rắng trắng đầy vẻ khinh bỉ.

- Chúng ta có thể làm chúng lộn đi, lộn lại như lũ dê buộc ở cọc - vì đã biết rõ con người.

- Em không đòi hỏi nhiều đến thế, hãy hát cho chúng bài hát ngắn, sợ chúng buồn lúc đi đường; và anh đã biết đấy, Anh Xám ạ, bài hát không cần quá du dương. Anh Bagheera ơi ! đi với các anh ấy để bài hát nhắn mạnh hơn. Vào lúc trời tối, các anh hãy tới gặp em ở gần làng, Anh Xám biết chỗ đấy.

- Không phải là việc dễ làm để tiếp tay với Thằng Bé Con Người. Bao giờ ta được đi ngủ đây ? Bagheera vừa nói, vừa ngáp, nhưng nếu nhìn vào mắt nó, người ta biết rõ rằng cuộc chơi đó làm nó vô cùng thích thú.

- Ta ! Hát cho lũ lưng trần ấy ư ? B... a... ! Hãy thử xem nào.

Nó cúi đầu để tiếng được mạnh hơn và tung ra một lời dài, rất dài "Chúc Săn May" - lời gọi ban đêm lại được tung ra vào giữa ban ngày, đủ để bắt đầu một cách kinh khủng. Mowgli nghe thấy giọng đó rung lên, bốc cao, hạ thấp, tắt dần phía sau nó, thành một lời than van làm ớn lạnh sống lưng. Nó cười một mình trong khi chạy băng rừng.

Nó có thể thấy những người dốt than tụ lại thành cụm, trong khi nòng súng của Buldeo lắc lư từ phía như tàu lá chuối trước gió.

Lúc đó, Sói Xám tung ra điệu Y-a-la-hi ! Y-a-la-ha ! tiếng gọi săn hoảng khi bầy rượt Nilghai, Bò Cái Xanh Lớn. Tiếng đó hình như thoát ra từ chân trời, thu lại, thu gọn lại để chấm dứt bằng một tiếng

kêu thồng thiết ngắn ngủi. Ba Sói khác đáp lời, lớn đến độ ngay Mowgli cũng dám đoán chắc là tiếng rống của cả Bầy; rồi tất cả lên tiếng, hát bài hát Bình Minh Trong Rừng, không bỏ sót một biến thể, một hợp âm, một nốt nhạc đêm mà Sói biết lanh lanh uốn giọng.

Sau đây là một diễn tấu vụng về nhưng phải tưởng tượng tác dụng của bài hát khi nó xé tan cái thinh lặng của buổi trưa trong Rừng.

*Vừa qua, bóng của thân hình chúng tôi không còn
hắn lên đồng bằng :*

*Hiện giờ cái bóng trái thời
Đưa chúng tôi về nơi trú ẩn.*

*Trên nền trời xanh, vươn lên, sắc nét và rõ ràng,
Bóng cành, mõm đá !*

*Các bạn có nghe tiếng chúng tôi không :
Chúc ngủ ngon cho toàn thể.
Kẻ duy trì Luật Rừng Xanh.*

*Lông vũ, lông mao của Sói, Đại bàng hoặc Hoẵng
Bổng nhòa nơi mép Rừng.*

*Yên lặng ngắm các Bá Chủ Rừng Xanh
Quay về sào huyệt.*

*Nặng nề dưới ách mới trong đồng, bò
Ráng sức, luống cày bốc khói;
Ghé gớm, trơ trọi, buổi sáng tối*

Châm đỏ mặt hồ bốc cháy.

*Nơi hang ! Đã đến giờ - Bầu trời đỏ rực
Soi sáng cổ bếp xép,
Và rì rầm dưới tàn tre non
Lướt đi những bí ngũ khi canh
Mắt nhấp nháy, chúng tôi đi trên đồng
Nghe xem vị trí chúng tôi.
Sâu trong lùm sậy, le le
Hát : Ngày - Ngày thuộc về Người !*

*Nơi đường mòn trũng, trên sườn bụi bám của chúng tôi
Sương mai đã ráo.
Nơi chúng tôi uống, bờ chỉ còn
Là dãi bùn nứt nẻ
Vì hoàng hôn phản trắc đã trao và để lộ mọi dấu vết của vuốt cùng móng,
Các bạn có nghe thấy tiếng chúng tôi không ?
Chúc ngủ ngon cho toàn thể.
Kẻ duy trì Luật Rừng Xanh.*

Nhưng không bản phiên dịch nào có thể có hiệu quả cũng như tiếng ăng ăng khinh bỉ mà bốn sói nhấn trên nốt nhạc khi cành gãy trên cây gãy

ra bởi lũ người vội trèo trong khi Buldeo bắt đầu đọc những thần chú và định ngữ ma thuật.

Rồi bốn anh em nằm ngủ tựa như tất cả mọi vật chỉ dựa trên sự cố gắng của chính mình, chúng có một tinh thần trật tự vì không ai có thể làm tốt được nếu không ngủ.

Trong khi đó, Mowgli rút ngắn dặm trường - theo tỷ lệ chín dặm một giờ với nước kiệu nhẹ, nhíp nhàng; nó sung sướng nhận ra rằng đã tìm lại được sức lực sau nhiều tháng dài sống chật hẹp giữa loài người. Ý nghĩa đầu của nó là đem bà Messua và người chồng ra khỏi bẫy. Sau này - nó tự hứa - sẽ bắt đầu trả nợ cho làng, trả rộng rãi.

Với ánh sáng hoàng hôn nó thấy lại những đồng cỏ quen thuộc cùng cây Dhâk, mà Sói Xám đợi nó bên dưới vào sáng ngày nó giết Shere Khan. Dù tức giận đối với toàn thể loài người và xã hội của họ, có cái gì tắc trong cổ và hơi thở ngưng lại khi thấy những mái lều trong làng. Nó nhận ra rằng tất cả mọi người từ đồng về sớm hơn thường lệ và thay vì sửa soạn bữa tối, họ tụ tập dưới cây lớn nơi công trường, nói chuyện và la hét. Mowgli nói :

- Con người phải luôn luôn giương bẫy bắt người, nếu không chúng sẽ không bằng lòng. Cách đây hai đêm là Mowgli - nhưng cái đêm đó hình như đã lâu từ nhiều mùa mưa. Chiều tối nay, là

Messua và chồng bà. Ngày mai và nhiều ngày nữa lại đến lượt Mowgli.

Nó trườn mình theo lối ngoài tường, tới lều của bà Messua, nhìn qua cửa sổ vào trong phòng. Bà Messua nằm sóng sượt, mồm bị bit, tay chân bị trói, ngực bị buộc chặt, đang rên rỉ, chồng bà bị trói vào giường, có nước sơn rực rỡ. Cửa lều, mở ra phố, đóng kín và ba bốn người ngồi tựa lưng phía bên ngoài.

Mowgli biết rất rõ tục lệ của dân làng. Nó lý luận rằng khi họ còn ăn, uống, nói chuyện và hút thuốc, họ không nghĩ tới làm việc gì khác. Nhưng vừa lúc no nê, họ trở nên nguy hiểm. Còn lâu Buldeo mới về; nếu những vật tháp tùng làm tròn bổn phận, sẽ có câu chuyện vô cùng thích thú. Nó chui qua cửa sổ vào lều, cúi xuống nơi người đàn ông và người đàn bà, cắt dây trói và tháo miếng vải bit miệng rồi nhìn quanh xem có chút sữa nào không.

Bà Messua gần điên lên vì đau và sợ (họ đánh và ném đá bà cả buổi sáng). Mowgli chỉ đủ giờ để tay lên mồm để bit tiếng kêu của bà. Người chồng chỉ bị choáng và tức giận thôi, ông ngồi phuis bụi và mảnh vụn nhỏ ở râu, râu gần như bị dứt đứt.

- Tôi biết, tôi biết nó sẽ đến, bà Messua nức nở khóc - Bây giờ tôi biết chắc nó là con tôi rồi; và bà ghì Mowgli trên ngực. Tới lúc đó, Mowgli không

mắt chút can đảm nào; nhưng chính vào lúc ấy, không biết sao, nó bắt đầu run rẩy từ đầu đến chân.

- Dây nhợ này là gì ? Tại sao chúng trói bà ?
Nó hỏi sau khi định thần.

- Để giết bà, vì bà nhận mày làm con, không hơn không kém - Người đàn ông buồn rầu nói - Nhìn đây ! Tôi bị chảy máu.

Bà Messua không nói một lời, nhưng nó nhìn những vết thương của bà. Hai vợ chồng nghe thấy nó nghiến răng khi nó nhìn thấy máu.

- Ai đã làm vậy ? Nó hỏi - Họ phải trả giá.

- Tất cả làng. Tôi giàu quá. Tôi có nhiều gia súc. Đấy, tại sao chúng ta là phù thủy vì đã cho mày tá túc.

- Tôi không hiểu. Để bà Messua kể tôi nghe.

- Ta đã cho con sūa, Nathoo, con có nhớ không ? Bà Messua rụt rè nói - Vì con là con trai ta mà Hổ đã bắt và cũng vì ta âu yếm con. Họ nói ta là mẹ con, mẹ của quỷ, vì thế ta xứng đáng chịu tội chết.

- Quỷ là gì ? Mowgli hỏi - Cái Chết, tôi đã nhìn thấy.

Người đàn ông ngược nhìn cách sầu thảm nhưng bà Messua cười.

- Ông xem đây ! Bà nói với chồng - tôi biết, tôi
đã nói nó không phải là phù thủy ! Nó là con tôi,
con tôi !

- Con hay phù thủy, điều đó đã định số mạng
chúng ta đây ! Người đàn ông đáp - Chúng ta có
thể tự coi như đã chết.

- Hãy nhìn đường băng qua Rừng kia kia,
Mowgli nói và giang tay ra ngoài cửa sổ - Chân tay
các người đã được tự do. Đi đi !

- Chúng ta không biết Rừng, con ôi, như ...
như con biết, bà Messua nói - Ta thấy rằng khó có
thể đi xa được.

- Đàn ông, đàn bà sẽ nhanh chóng đuổi theo
chúng ta để bắt lại chúng ta vào đây, người chồng
nói.

- H... u... m... ! Mowgli đáp, gại mũi dao vào
cùm tay - Tôi không muốn ai trong làng gặp rủi
ro, nhưng tôi tin rằng họ không giữ các người lại
đâu. Trong ít phút nữa họ sẽ bắn lên. A ! ...

Nó ngẩng mặt lên và lắng tai nghe tiếng kêu,
tiếng bước chân bên ngoài.

- Có lẽ, sau cùng chúng đã để Buldeo quay
về!

- Sáng nay, họ đã sai nó đi giết con, bà
Messua khóc - Con có gặp nó không ?

- Có ... chúng tôi ... con đã gặp. Nó có câu
chuyện để kể : và trong khi nó nói lảm nhảm,

chúng đã có giờ làm được nhiều việc. Nhưng trước hết, con phải biết ý định của họ. Nghĩ xem các người muốn đi đâu rồi nói cho con biết khi con quay trở lại.

Nó nhảy qua cửa sổ và lại trườn theo bức tường làng tới lúc nghe được tiếng nói của đám đông dưới cây bồ đề. Buldeo, nằm trên mặt đất, ho và rên rỉ trong khi từng người hỏi chuyện lão. Tóc rũ trên vai, chân tay trầy da vì leo cây, hầu như lão không nói được, nhưng cảm thấy rõ cái quan trọng trong trường hợp lão. Thỉnh thoảng, lão nói vài điều về quỷ, bài hát của quỷ, bùa phép thần thông, đủ để cho mọi người nếm trước sự diễn tiến của câu chuyện. Rồi lão đòi uống nước.

- Ba !... Mowgli nói - Bá láp ! Bá láp ! Toàn nói dối. Con người là anh em lũ Bandar-log. Trước hết họ phải có nước để rửa mồm, rồi khói để thổi. Khi họ làm xong những cái đó, họ lại còn kể chuyện. Con người là những kẻ rất khôn ngoan. Chúng chẳng để ai canh giữ bà Messua trước khi tai được nhét đầy chuyện của lão Buldeo. Còn ta, ta trở nên lười biếng như họ.

Nó cố thoát ra khỏi trạng thái bần thần và lại nhẹ đi tới lều. Khi tới cửa sổ, nó cảm thấy có ai liếm chân nó.

- Mẹ ơi ! nó nói, vì đã biết sự mơn trớn của cái lưỡi đó - Mẹ làm gì ở đây ?

- Ta nghe thấy các con ta hát trong rừng và ta theo đứa mà ta yêu nhất, Nhái Bén à ! Ta có ý nhìn người đàn bà đã cho con uống sữa - Mẹ Sói nói, mình đẫm sương.

- Họ trói bà và muốn giết bà. Con đã cắt dây trói và bà sẽ đi với chồng qua Rừng.

- Ta cũng đi theo. Ta đã già nhưng hãy còn răng.

Mẹ Sói đứng trên hai chân sau, nhìn qua cửa sổ vào bóng tối của lều. Sau một phút, nó đặt chân xuống, đứng không gây tiếng động và tất cả những gì nó nói là :

- Ta cho con bú sữa lần đầu, nhưng Bagheera có lý khi bảo : Con Người, sau cùng, sẽ trở về cùng Con Người.

- Có thể như vậy ! Mowgli đáp với giọng không mấy dễ thương - Nhưng đêm nay, con còn rất xa đường đó. Mẹ hãy đợi đây đừng cho bà nhìn thấy !

- Con, con không bao giờ sợ ta, Nhái Bén à. Mẹ Sói nói và lui dần, biến vào lùm cỏ, không còn chút vết tích.

- Giờ đây, Mowgli vui vẻ nói trong khi nhảy vào lều - Họ đang ngồi quanh Buldeo nghe lão kể những chuyện không bao giờ có. Khi lão kể chuyện xong, họ sẽ tới đây với Hoa Đỏ, theo như chúng nói, để thiêu hai người. Và còn gì nữa ?

- Ta nói với ông ấy, bà Messua đáp - Kanhiwara cách xa đây ba mươi dặm, nhưng ở Kanhiwara chúng ta có thể tìm gặp người Anh...

- Họ thuộc Bầy nào ? Mowgli hỏi.

- Ta không biết. Đó là những người da trắng và người ta nói rằng họ cai trị toàn xứ và họ không chịu để ai thiêu đốt lẫn nhau, đánh nhau mà không có người làm chứng. Nếu chúng ta có thể đến đó vào đêm nay, chúng ta sẽ thoát nạn, nếu không, họ sẽ giết chúng ta.

- Vậy thì, hãy sống ! Không ai có thể qua hàng rào trong đêm nay. Còn ông kia, ông làm gì vậy ?

Ông chồng Messua, bò trên đất, đang đào một góc lều. Bà Messua đáp :

- Đào lấy chút tiền. Chúng ta không thể mang gì theo thêm được.

- A ! Phải rồi ! cái thứ chuyển tay này qua tay khác mà không bị nóng. Thế ở nơi khác họ cũng cần ư ? Mowgli hỏi.

Người đàn ông nhìn nó với ánh mắt giận dữ :

- Đúng là thằng điên chứ không phải quý; ông lầm bẩm - Có tiền ta sẽ mua một con ngựa. Chúng ta bị thương khá nặng, không đi xa được, và cả làng sẽ rượt theo sát gót chúng ta trong vòng một giờ.

- Tôi đã nói với các người rằng, họ không thể đi theo được tới khi tôi đồng ý. Nhưng ý kiến mua

một con ngựa là ý kiến hay ! Bà Messua đã quá mệt.

Người chồng đứng dậy thắt chặt những đống rupi cuối cùng vào thắt lưng. Mowgli giúp bà Messua trèo qua cửa sổ. Không khí mát mẻ làm bà khỏe lên một chút. Nhưng Rừng Xanh, dưới ánh sao, có vẻ tối đen và dễ sợ. Mowgli nói nhỏ :

- Các người có biết đường đi tới Kanhiwara không ?

Họ ra dấu là có.

- Tốt ! Bây giờ nên nhớ rằng không phải sơ gì. Các người không cần phải vội vã. Tuy nhiên, có thể các người sẽ nghe thấy bài hát ngắn trong rừng, cả trước mặt và sau lưng các người.

- Mày có tin rằng, nếu không sợ bị thiêu chét, chúng ta sẽ không liều đi đêm trong rừng không ? Bị thú ăn thịt còn hơn bị người giết, ông chồng bà Messua nói.

Còn Messua, bà nhìn Mowgli và mỉm cười. Mowgli tiếp tục với giọng mà Baloo nhắc nhở hàng trăm lần một Luật Rừng cho một đứa bé lơ đãng :

- Tôi nói là không vật nào ở Rừng nhe một răng hoặc đưa chân chống các người. Không ai chặn các người lại cho tới khi các người nhìn thấy Kanhiwara. Mọi vật sẽ canh chừng quanh các người.

Nó quay mặt về phía bà Messua, hăng hái nói:

- Ông ta không tin con, nhưng mẹ, mẹ tin con phải không ?

- Chắc chắn là như vậy, con ôi ! Người, Ma hay Sói trong Rừng ! Ta tin con.

- Khi ông nghe thấy dân của con hát, ông sẽ sợ. Còn mẹ, mẹ biết và hiểu. Giờ đây hãy đi đi và thông thả vì với vã cũng vô ích : cửa ngăn đã được đóng kín.

Bà Messua nằm lăn vào chân Mowgli và khóc, nhưng nó mạnh mẽ, rùng mình nâng bà dậy. Bà ôm cổ nó, gọi nó bằng mọi thứ tên âu yếm, chúc lành mà bà có thể nhớ, trong khi người chồng, lướt nhìn những thửa ruộng với con mắt tiếc nuối, nói :

- Nếu chúng ta đến được Kanhiwara, gặp người Anh, tôi sẽ kiện tên sư, lão Buldeo, cùng các người khác đến nơi, đến chốn. Chúng sẽ đến tôi gấp hai về ruộng bở hoang và trâu bở gầy. Tôi muốn có sự công bình phi thường.

Mowgli bật cười :

- Tôi không biết công bình của ông là gì, nhưng... nhưng hãy trở lại vào mùa mưa tới để xem còn sót lại gì.

Họ rời xa làng, đi về phía Rừng và Mẹ Sói từ chối ẩn náu nhảy ra.

- Mẹ hãy đi theo họ ! Mowgli nói - Và cho cả Rừng biết là họ phải được yên ổn hoàn toàn. Mẹ hãy cất tiếng lên. Con muốn gọi Bagheera.

Dài và trầm, tiếng rống cất cao lên rồi hạ thấp xuống. Mowgli thấy người chồng bà Messua do dự, trở đầu lại, sẵn sàng chạy về nhà.

- Đi đi, Mowgli vui vẻ kêu lớn - Tôi đã nói có thể có âm nhạc mà. Tiếng gọi này sẽ theo các người tới Kanhiwara : đó là đặc ân của Rừng.

Messua khuyến khích chồng bà đi tiếp và bóng tối phủ lên mọi người, trên Mẹ Sói như Bagheera lúc đứng dậy gần chân Mowgli, run rẩy vì khoái cảm khi đêm đến, làm cho các vật trong rừng như diên.

- Ta lấy làm thẹn vì anh em của em, nó vừa chạy vừa nói.

- Sao vậy ? Chúng đã không hát hay cho Buldeo nghe à ? Mowgli hỏi.

- Ô ! Tốt quá ! Tốt quá sức ! Chúng cũng làm cho chính ta quên đi mối kiêu hãnh. Và nhân danh Chiếc Khóa Gỗ đã khiến ta tự do, ta ra đi, hát vang qua Rừng như thể để xin tình yêu vào mùa Xuân ! Em có nghe thấy tiếng chúng ta không ?

- Em còn những mối khác. Anh hãy hỏi Buldeo xem lão có thích bài hát không ? Nhưng bốn anh đâu rồi ? Em không muốn một ai trong Bầy Người qua hàng rào đêm nay.

- Thế thì cần gì đến chúng ? Bagheera nói, lần lượt giơ chân lên, mắt rực đỏ, tiếng khù khù lớn hơn bao giờ hết - Em Nhỏ, ta có thể giữ họ lại. Rồi có

giết họ không ? Những bài hát, những người trèo lên cây, tất cả những thứ đó làm ta ham quá. Con Người là gì mà ta cần quan tâm đến, hàng đào đất trầun truồng ấy, không lông, không răng nhọn, thứ ăn đất ấy ! Ta theo họ cả ngày, vào lúc trưa, dưới mặt trời sáng chói. Ta dẫn chúng thành đàn như Sói dắt Đàn. Ta là Bagheera! Bagheera! Bagheera! Giống như ta nhảy múa với bóng ta, ta nhảy với họ như thế này đây. Hãy nhìn xem !

Con Báo lớn nhảy lên, như con mèo nhảy vồ chiếc lá rụng, bay vòng trên đầu, đập phải, đập trái, thành tiếng trong không khí. Rồi nó để rơi mình xuống trên bốn chân để lại tung người lên nữa, kèm theo thứ tiếng nửa gừ gừ, nửa trầm trầm như hơi trong nồi xúp de.

- Ta là Bagheera, ta cảm thấy sức mạnh trong ta, vào đêm, ở trong Rừng. Ai có thể hâm được đà của ta ? Hỡi Thằng Bé Con Người ! Chân ta tat một cái thì cái đầu bếp dum sē ở kia, dẹt như con nhái chết trong mùa hạ.

- Vậy Anh hãy thử xem ! Mowgli nói theo thổ ngữ người địa phương chứ không theo ngôn ngữ Rừng Xanh.

Tiếng người đó chấn động Bagheera lại, háng run rẩy, thấp xuống dưới trọng lượng cơ thể nó, đầu vừa tầm đầu Mowgli. Một lần nữa, Mowgli phóng mắt nhìn, tương tự như đã nhìn lú Sói trẻ

ngỗ nghịch, thẳng vào đáy mắt xanh như ngọc, tới lúc ánh mắt đỏ ngầu sau con ngươi xanh vụt tắt như ánh sáng của hải đăng bị che khuất ngoài bể cách xa hai mươi dặm và cúi nhìn xuống đất cùng với cái đầu to lớn, dần dần hạ thấp và một cái lưỡi đỏ liếm chân Mowgli.

- Anh ! Anh ! Anh ! Thằng bé khẽ nói và đưa tay vuốt nhẹ cái lưng đang cong lên - Hãy bình tĩnh! Đó là lỗi ở đêm tối chứ không phải lỗi ở anh.

- Tại mùi hương đêm, Bagheera nói với giọng hối hận - Toàn thể không khí này nói lớn trong anh. Nhưng em, sao em biết ?

Không khí quanh một làng Ấn Độ dĩ nhiên là đầy những thứ mùi và đối với những vật chỉ biết suy xét bằng mũi thì những mùi đó cũng làm cho say mê, tương tự âm nhạc hay rượu.

Mowgli tiếp tục vuốt thêm vài phút. Bagheera nằm dưới đất y như con mèo trước lò sưởi, chân cúp dưới ngực, mắt lim dim.

- Anh là của Rừng, còn em, em không phải của Rừng.

Sau chót Bagheera nói :

- Anh chỉ là một con Báo Đen, nhưng ta yêu em, Em Nhỏ ạ!

- Họ để thời giờ nói chuyện dưới tàn cây, Mowgli nói, không để ý tới những chữ cuối của Báo

- Chắc lão Buldeo kể nhiều chuyện. Nhưng chẳng

mây chõc, họ sẽ đến kéo người đàn bà và chồm ra khỏi bẫy và ném vào Hoa Đỏ. Họ sẽ thấy cái bẫy không người. A ! A ! ...

- Hơn hết, hãy lắng nghe, Bagheera nói - Máu anh lúc này đã dịu lại rồi, anh không còn sốt nữa. Giá mà họ tìm thấy anh trong đó ! Không còn ai ra khỏi nhà nữa. Không phải lần đầu ta bị nhốt trong lều và anh không nghĩ rằng họ lấy thửng trói anh.

- Thị hãy khôn ngoan ! Mowgli vừa đáp vừa cười. Và nó cũng cảm thấy liều như Báo, lúc này đang bò vào lều.

- Pú...a...! Bagheera thở mạnh - Đây đầy mùi người ! Còn đây là cái giường y hệt như giường họ để ta ngủ trong chuồng của Nhà Vua ở Oodeypore ... Vậy thì, ta nằm chơi.

Mowgli nghe thấy tiếng giường kêu cọt kẹt dưới thân hình nặng của con vật to lớn.

- Nhân danh Ô Khóa Gãy đã giải thoát ta ! Họ tưởng sẽ bắt được con mồi lớn. Lại ngồi gần anh, Em Nhỏ; hai ta sẽ chúc họ săn may !

- Không ! Em lại có ý nghĩ khác trong đầu. Bầy Người sẽ không biết chút gì mà em góp vào cuộc chơi này. Anh hãy chơi một mình. Em không muốn nhìn thấy họ.

- Tùy ý em, Bagheera đáp - Kia, họ tới đây !

Dưới cây bồ đề, đầu làng, hội nghị càng lúc càng sôi nổi rồi chấm dứt bằng những tiếng hú

man rợ. Một suối đàn ông, đàn bà chảy trong phố, vung gậy, ống tre, liềm, dao. Buldeo và Xã trưởng dẫn đầu, đám đông theo sát và hét lớn.

- Thằng cha và con mẹ phù thủy ! Thủ xem những đồng tiền nung đỏ lòm có làm cho chúng mày thú tội không ? Hãy đốt mái lều trên đầu chúng ! Chúng ta sẽ dạy nó cách chứa chấp Sói Quỷ ! Không, hãy đánh đập. Đuốc ! Đuốc nữa ! Buldeo hãy làm cho nòng súng đỏ lên !

Một khó khăn nơi chốt cửa : Chúng đã chèn chặt. Đám đông kéo tung ra. Ánh sáng những bó đuốc tràn ngập gian phòng; nơi đó, nằm dài trên giường, cẳng thông ở một đầu giường, đèn hơn vực thẳm và kinh khủng hơn quỷ. Bagheera đợi.

Có nửa phút thịnh lặng đầy tuyệt vọng trong khi những hàng người đi đầu, gần ngưỡng cửa, lấy tay cào cấu để mở một lối đi lùi lại. Trong khi đó, Bagheera ngẩng đầu, ngáp - thong thả, kĩ lưỡng, cấu kỵ, phô trương - theo thói quen lúc ngáp để chửi kẻ ngang hàng; cái lưỡi đỏ, cong lên, hàm dưới hạ thấp, thấp, cho đến khi người ta có thể nhìn thấy nửa cổ họng bốc khói; răng nanh to lớn nhẹ tới lợi; hai hàm răng bỗng đóng pháp lai, hàm trên chạm hàm dưới y như tiếng chốt cửa sắt két bạc gây ra khi đóng.

Sau đó chốc lát, phố vắng tanh. Bằng một cái nhảy qua cửa sổ, Bagheera đã ở cạnh Mowgli,

trong khi dòng người kêu, gào thét, dẫm lên lưng nhau, đạp lên nhau trong kinh hoàng, nhanh chóng tìm yề nhà.

Bagheera nói :

- Chúng không động đậy trước khi ngày tới.
Bây giờ thì sao ?

Cái thịnh lặng nơi các lều hình như làm cả lều ngạc nhiên, nhưng nếu lặng tai, người ta có thể nghe tiếng của những rương lớn đựng thóc kéo lê trên nền nhà đất nện, để chặn cửa. Bagheera đã nói đúng : làng sê không cưa quây cho tới sáng.

Mowgli ngồi, bất động, suy nghĩ, mặt nó, dần dần trở nên ảm đạm.

- Anh đã làm gì ? Cuối cùng Bagheera nói, cọ người vào Mowgli.

- Toàn những cái tốt. Bây giờ, anh hãy canh chừng họ tối nay. Còn em, em đi ngủ đây.

Mowgli chạy nhanh về Rừng, nằm lên tảng đá lớn, ngủ suốt ngày và đêm sau đó.

Khi nó thức giấc, Bagheera đang ở bên với con hoẵng vừa giết, dưới chân nó. Con Báo tò mò quan sát trong toàn thời gian nó sử dụng dao, ăn, uống, để rồi lại đặt cầm lên đôi tay.

- Người đàn ông và người đàn bà đã yên ổn tới khi trông thấy Kanhiwara, Bagheera nói - Mẹ Sói đã nhờ Chil báo tin. Họ tìm được ngựa trước nửa

đêm, đêm mà em giải thoát họ và họ đi nhanh lắm.
Sự đó có tốt không ?

Mowgli đáp :

- Rất tốt !

- Và Bầy Người của em, trong làng, đã không
đóng đậy cho tới khi mặt trời lên cao, sáng nay, họ
đã ăn và trở nhanh về lều của họ.

- Ngẫu nhiên họ có nhìn thấy anh không ?

- Có thể ! Ta nằm lăn trên cát, trước cửa làng,
sáng sớm và có thể ta đã hát khe khẽ vài bài hát
ngắn. Giờ đây, Em Nhỏ, không còn việc gì phải
làm nữa. Hãy cùng anh và Baloo đi săn, anh ấy
muốn chỉ cho em vài tổ ong mới tìm thấy. Tất cả
chúng ta đều muốn thấy em trở lại với chúng ta
như trước. Đừng có cái nhìn làm chính anh sợ nữa.
Người đàn ông và người vợ không bị ném vào Hoa
Đỗ, mọi sự đều tốt lành trong Rừng phải không?
Chúng ta hãy quên Bầy Người đi.

- Người ta sẽ quên họ ... trong ít lâu. Đêm nay,
Hathi ăn ở đâu ?

- Nơi nó thích. Ai có thể trả lời thay Thầm
Lặng? Nhưng sao? Hathi có thể làm điều gì mà
chúng ta không làm được ?

- Anh hãy yêu cầu nó và ba con, đến tìm em ở
đây.

- Nhưng thật thà mà nói, Em Nhỏ, đi nói với
Hathi "Đến" và "Đi" là không thích hợp. Em hãy

nhớ nó là Chúa Rừng và nó dạy em Chủ Ngũ của Rừng trước khi Bầy Người đã đổi cái nhìn của em trên mặt.

- Cái đó không cần thiết. Em biết một Chủ Ngũ cho chính Hathi. Anh hãy yêu cầu nó đến tìm Mowgli - Nhái Bén - Nếu lúc đầu nó không nghe, yêu cầu nó đến vì Bao Của Cánh Đồng Bhurtpore.

- Bao Của Cánh Đồng Bhurtpore. Bagheera nhắc lại hai, ba lần cho chắc ăn - Anh đi ! Và cứ cho là mọi sự sẽ xấu, Hathi cũng chỉ có thể nổi giận thôi và anh sẽ dành mỗi săn một tháng để nghe Chủ Ngũ khiến Thầm Lặng phải vâng lời.

Nó đi, để Mowgli đang tức giận, lấy dao chém đất. Trong đời, Mowgli chưa thấy máu người cho tới khi nó chứng kiến, cái quan trọng hơn, ngửi thấy máu của Messua trên dây trói nơi tay bà. Bà Messua đã đối xử tốt với nó và nếu nó biết yêu là thế nào, nó yêu bà Messua ghê gớm như nó ghét toàn thể loài người. Nhưng dù nó kinh tởm loài người với những câu chuyện, sự tàn ác, tánh nhút nhát của họ, nó không thể đánh đổi, với tất cả những gì Rừng có thể cho nó, nghĩ đến giết một mạng người và ngửi thấy cái mùi kinh tởm của máu bốc lên mũi. Chương trình được phác họa ra, đơn giản hơn nhưng sâu rộng hơn. Nó mỉm cười khi nghĩ ra rằng chính một trong những câu chuyện

của lão Buldeo, vào bữa tối, dưới tàn cây bồ đề đã gợi ý cho nó.

- Đúng là một Chủ Ngữ - Bagheera nói nhỏ vào tai nó - Hathi ăn cỏ gần sông. Nó vâng lời như bò. Hãy nhìn, nó và ba con tới kìa.

Hathi và ba con xuất hiện không một tiếng động theo tục lệ voi. Bùn ở sông hãy còn ẩm nơi cạnh sườn và Hathi vừa nhai một gốc chuối xanh nó vừa nhổ bằng ngà, vừa suy nghĩ và mỗi đường trên thân hình rộng lớn đã cho Bagheera rõ - Bagheera biết cách nhìn sự vật một khi khung mũi vào - rõ ràng không phải Chúa Rừng nói với Thằng Bé Con Người, nhưng của một con vật khiếp sợ phải đối diện một con vật khác không phải Chúa Rừng. Ba voi con đi sát nhau sau lưng voi bố.

Mowgli chỉ hơi cất cao đầu khi Hathi chúc nó "Săn May". Nó để kệ voi lần lượt đu đưa hàng giờ chân nọ sau chân kia trong một thời gian dài trước khi cất tiếng. Khi nó mở mồm là để nói với Bagheera chứ không phải với lũ voi.

- Em kể cho anh câu chuyện nghe được nơi miệng thợ săn mà hôm nay anh săn, Mowgli nói - Nó dính dáng đến một voi rất già và vô cùng khôn ngoan, bị rơi vào một hầm bẫy. Cầm nhọn cầm dưới bẫy đâm, từ khuỷu chân hay gần khuỷu, tới đầu vai. Hiện thời, vạch trắng đó vẫn còn.

Mowgli đưa tay ra, và lúc Hathi di động, một vết sẹo trăng, dài, hiện ra trên sườn màu xám, dưới ánh trăng, tương tự một roi sắt nóng đỏ đánh vào.

- Người ta đến kéo nó ra khỏi bẫy để đưa đi. Mowgli nói tiếp - Nhưng nó bút tung nhợ buộc vì nó rất khỏe và thoát đi cho tới khi vết thương lành. Lúc đó, vô cùng tức giận, vào ban đêm nó quay trở lại ruộng của các thợ săn đó. Hiện thời, tôi nhớ lại, nó có ba con. Sự đó đã xảy ra cách đây rất nhiều mùa mưa, nhiều vô kể, rất xa nơi đây, trên Đồng Bhurtpore. Cái gì đã xảy ra vào mùa gặt. Anh Hathi ?

Hathi đáp :

- Ruộng đã bị ta và ba con gặt.
- Và mùa cày theo sau đó ?
- Không còn cày nữa.
- Và những người ở gần đó ?
- Họ bỏ đi.
- Còn những lều thợ cày ngủ ?
- Chúng ta hất tung mái và Rừng đã lấn tường.
- Còn gì nữa ?
- Khoảng đất tốt mà ta có thể đi trong hai đêm từ đông sang tây và ba đêm từ bắc xuống nam đã làm mồi cho Rừng. Chúng ta xua Rừng trên năm làng. Trong các làng đó và trong các địa hạt của họ : đồng cỏ, ruộng cày, nay không còn lấy một người. Đó là Bao Cùa Cánh Đồng Bhurtpore mà ta

và ba con thực hiện. Giờ đây, Thằng Bé Con Người, sao tin đó lại đến tai em ? Hathi hỏi.

- Tin đó đến từ người. Lúc này em nhận thấy rằng chính lão Buldeo đôi khi nói cũng có điều thật.

- Ô ! Hathi với sẹo trắng, cái đó đã được thực hiện tốt. Nhưng lần thứ hai, còn tốt hơn nữa vì sẽ được một người điều khiển. Và anh biết cái làng của Bầy Người đã đuổi em không ? Dân làng lười biếng, phi lý, tàn ác. Họ chỉ chơi bằng miệng, họ không giết những kẻ yếu để ăn nhưng chỉ để chơi. Khi no đầy, họ ném chính con cái vào Hoa Đỏ. Việc đó em đã thấy. Em không muốn họ sống ở đây nữa. Em ghét họ !

- Vậy thì giết ! Con voi trẻ nhất nói và dùng vòi nhổ một gốc cỏ, đập vào chân trước cho hết đất rồi ném ra xa, trong khi đôi mắt đỏ liếc nhanh sang bên.

- Xương trắng ư ? Để em làm gì ? Mowgli tức giận đáp - Em có phải là con của Sói để chơi với một đầu lâu dưới mặt trời đâu ? Em đã giết Shere Khan. Da nó để thối trên Đá Hội Đồng, nhưng... nhưng em không biết Shere Khan đi đâu và mối thù của em luôn khát. Bây giờ, em muốn nhìn và sờ thấy. Thả Rừng xuống làng đó, anh Hathi ơi !

Bagheera rùng mình nằm bẹp xuống đất. Nó có thể mường tượng, nếu sự thể trở nên xấu hơn,

bất thắn tấn công trên đường làng. Những cái vả phải, vả trái vào đám đông hay dùng kẽ, giết người đang cày vào lúc hoàng hôn, nhưng duy tính can đảm xóa trọn một làng khỏi ánh mắt của lũ người, của súc vật, làm nó sợ.

Giờ đây, nó hiểu tại sao Mowgli nhờ nó tìm Hathi. Ngoài Voi, với những năm dài trong cuộc sống, không ai có thể đủ tư cách để trù tính và chấm dứt một cuộc chiến tương tự.

- Hãy đuổi họ chạy như đồng loại nơi đồng Bhurtpore. Để nước mưa cày nơi chúng cày, để tiếng mưa rơi trên lá thay tiếng thoi đưa. Bagheera và em muốn trú trong lều vị sư và để hoảng tới uống nơi bể của miếu thờ. Hãy thả Rừng Xanh ra, hỡi anh Hathi !

- Nhưng ta ... chúng ta không có mối bất hòa với họ và phải có một sự căm giận sâu sắc vì đã rất khổ, để có thể phá những lều mà con người ngủ, Hathi nói và lưỡng lự đưa thân hình.

- Các anh có phải thú vật độc nhất ăn cỏ trong Rừng không ? Hãy đưa đồng loại tới đây. Hãy để hươu, lợn rừng, bò đen lo câu chuyện. Các anh không cần phải mở rộng tay nới da là đồng ruộng đã sạch sẽ. Hãy thả Rừng ra, anh Hathi !

- Không giết chứ ! Ngà ta đã đẻ ở Bao Cửa Cánh Đồng Bhurtpore. Ta không muốn đánh thức mùi đó đây.

- Y hêt em, em không muốn ngay cả xương họ làm bẩn đất chúng ta. Hãy để họ đi tìm nơi trú ẩn khác. Họ không thể ở lại đây ! Em đã nhìn và ngửi thấy máu của người đàn bà đã cho em ăn, người đàn bà mà nếu không có em, họ đã giết. Chỉ có mùi cổ mới trên thềm cửa của họ mới có thể xóa được cái mùi đó. Nó đốt mồm em. Hãy thả Rừng ra, anh Hathi !

- A ! Hathi nói - Chính vì thế mà sẹo gây ra bởi cọc nhọn đã đốt da ta, cho tới ngày mà chúng ta thấy làng chúng chết dưới sức đẩy của mưa xuân. Bây giờ, ta đã hiểu. Cuộc chiến của em là cuộc chiến của anh. Chúng ta sẽ thả Rừng.

Mowgli chỉ đủ thời giờ để lấy hơi lại, toàn thân run rẩy vì giận và oán hờn, thì nơi lũ voi đứng đã trống trơn. Bagheera kinh hoàng nhìn nó.

- Nhân danh Cái Khóa Gãy đã khiến ta tự do, Báo đen sau cùng nói - Có phải em là đứa bé trắn truồng mà ta lên tiếng bênh vực nơi Hội Đồng xưa kia không, lúc mà chúng ta đều còn trẻ ? Chúa Rừng, khi sức lực rời khỏi ta, và cả Baloo nữa, hãy nói cho toàn thể chúng ta ! Trước mặt em, chúng ta chỉ như những đứa trẻ, nhánh cây nhỏ gãy vụn dưới chân, nai con mất mẹ !

Ý kiến của Bagheera trong vai một con nai lạc mẹ khiến nó kinh ngạc. Nó cười, lấy lại hơi, rồi khóc và cười đến độ phải nhảy xuống ao để chấm

dứt. Rồi nó bơi tròn, lặn vào ánh trăng để nhô đầu lên trong bóng tối như con nhái mà nó mang tên.

Trong thời gian đó, Hathi và ba con đã chia nhau đi bốn hướng, để rồi cách xa đó một dặm, đi xuống thung lũng với những bước dài êm lặng. Chúng đi, đi trọn hai ngày - như vậy là sáu mươi dặm Rừng - Trong cuộc trường chinh đó, mỗi bước đi, mỗi ve vẩy của voi đều được Mang, Chil, Dân Khỉ và hết thảy loài Chim quan sát, ghi lại và triển khai. Rồi chúng bắt đầu gặm cổ, gặm trong gần một tuần. Hathi và các con giống như Kaa, Trần Núi Đá - Chúng không bao giờ vội vã một khi chưa đến lúc.

Trong khi đó tiếng đồn - mà không ai biết phát xuất từ đâu - lan ra khắp Rừng là người ta có thể tìm được thức ăn ngon, nước sạch hơn trong thung lũng này, thung lũng nọ. Lê tự nhiên, lợn rừng có thể đi đến cùng trời để có một bữa ăn ngon, bắt đầu di chuyển trước tiên, thành đàn, chen chúc nhau trên đá. Lũ hươu đi theo cùng với cáo rừng nhỏ, sống nhờ xác chết mà các bầy để lại; lũ nilghai, bò xanh đen mập, di chuyển thành hàng ngang lũ hươu; còn trâu rừng đồng lầy đi sau nilghai. Bất kỳ điều nhỏ nhặt gì cũng có thể làm lạc hướng những bầy lợn xộn của vật chậm chân, gặm cổ, lang thang, uống nước rồi lại ăn. Nhưng nếu một manh ý nào gây xáo xuyến cũng thấy ngay

một vật ló ra để trấn tĩnh kịp thời. Lần này thì là Nhím, Sahi, đầy tin, liên can tới những thức ngon ở xa hơn một chút, lần khác người ta thấy Mang, vỗ cánh với những tiếng kêu khuyển khích, bay qua lỗ trống của Rừng để chỉ đường; hay Baloo, mồm đầy rễ cây, bước thấp, bước cao bên một hàng thú đang do dự, nửa dọa nạt, nửa cợt đùa nắn chúng đi đúng đường. Một số lớn súc vật, quay trở lại hay tháo chạy, hoặc từ chối đi tiếp, nhưng hãy còn nhiều để tiến tới.

Sau đó khoảng mười ngày, sự việc như sau : lũ hươu, lợn rừng, nilghai nghiền nát tất cả trong vòng từ tám tới mười dặm bán kính trong khi lũ ăn thịt đánh nhau ngoài rìa. Trong tâm vòng tròn là làng mà mùa màng đã chín, bao quanh. Giữa những ruộng sắp gặt, lũ người đứng trên những sàn cây, giống như sân dành cho bồ câu, làm bằng cây, kẽ vào nhau và chống đỡ bằng bốn cọc nhỏ.... xua đuổi chim chóc và kẻ trộm.

Vào một đêm đen, Hathi và ba con, lén khỏi Rừng dùng vòi bẻ cột chống sàn.

Các sàn đổ xuống, gãy tung, y như cây độc cẩm đang ra hoa bị gãy trong khi lũ người bị hất ngã xuống đất nghe thấy gần bên tai tiếng òng ọc của voi. Tức thì lũ nai đi hàng đầu sợ hãi, tan ra, tràn ngập đồng cỏ, ruộng màu của làng. Đàm lợn rừng hay ủi đất, với móng sắt, đi theo và thứ gì

hươu để lại, chúng hoàn tất công chuyện. Thỉnh thoảng Sói trù lén báo động làm nhiều đàn, chạy vô vọng khắp phía, dẫm nát lúa mạch mới mọc, san bằng bờ các rãnh kinh dẫn nước. Trước bình minh, áp lực quanh vòng, đứt đoạn ở một điểm. Vật ăn thịt đã rút lui, để lại ở mạn nam một lối trống, nhờ đó đàn nọ theo đàn kia, chạy trốn. Những vật khác, bạo hơn, ở lại trong các lùm bụi cao để hoàn tất bữa ăn vào đêm kế tiếp.

Nhưng theo nguyên tắc thì công việc đã xong. Buổi sáng, khi người làng nhìn ra thì biết rằng mùa màng đã mất. Đối với họ đó là cái chết nếu họ không ra đi, vì năm này qua năm khác họ sống gần cái đói như gần Rừng.

Khi đưa trâu ra đồng, lũ trâu đói, chỉ thấy đồng cổ hoàn toàn bị tàn phá khi hươu đi qua, và lạc vào Rừng theo đồng loại hoang. Hoàng hôn vừa xuống, thấy ba, bốn con ngựa nhỏ của làng, nằm chết trong chuồng, đầu bị đập nát. Chỉ độc nhất có Bagheera có thể đập được như thế, và chỉ có Bagheera dám ngạo mạn kéo con ngựa chết cuối ra giữa phố.

Đêm ấy, dân làng không còn tâm địa nào để đốt lửa trên đồng nữa, vì vậy Hathi và ba con đi lượm những gì còn lại. Nơi mà Hathi đã mót, thì đi lại là vô ích. Lũ người quyết định sống cho tới mùa mưa bằng lúa giống rồi tìm những công việc của

gia nhân để cứu vãn năm mất mùa. Nhưng vào lúc người lái buôn ngũ cốc nghĩ tới lẫm đầy thóc, và tính tới giá bán, thì ngà của Hathi đâm thủng phía đầu nhà đất, xé tan ra từng mảnh cái lẫm mây lớn, trát phân bò, nơi chứa thóc.

Khi thấy cái mất mát cuối cùng đó thì tới lượt vị sư lên tiếng. Ông đã cầu khẩn thần linh mà không được trả lời. Ông nói có thể, làng đã vô ý làm phạt lòng vị thần nào của Rừng Xanh vì không còn nghi ngờ gì nữa là Rừng đã chống lại họ. Vì vậy, họ cho người đi tìm vị thủ lãnh của nhóm người Gond vô định gần nhất - Dân săn đầy kinh nghiệm, vóc dáng bé nhỏ, có làn da đen, sống giữa Rừng mà tổ tiên xưa là miêu duệ của những người xưa nhất Ấn Độ... thổ dân và chủ đất đầu tiên.

Dân làng hết sức niềm nở đón tiếp người Gond với những gì còn lại. Người đó, đứng một chân, cầm nỏ với hai, ba mũi tên độc cắm nơi búi tóc uốn tròn trước trán, dáng điệu trơ tráo và khinh mạn trước đám dân làng lo lắng cùng trước cánh đồng bị tàn phá. Họ muốn biết, nếu các thần linh - Thần Xưa - có giận họ không và phải dâng cúng lễ vật gì. Người Gond không nói một lời, nhặt một nhánh Karela, thứ dây rừng bò trên mặt đất, quả dắng như bí đài, đặt ngang cửa miếu, trước mặt vị thần Ấn Độ sơn đỏ có đôi mắt mở trừng trừng. Rồi lấy tay vạch một dấu trong không khí, hướng về phía

Kanhiwara và quay về Rừng, nhìn theo đàn gia súc đi lạc lung tung. Nó biết rằng khi Rừng nhúc nhích thì độc nhất chỉ có người da trắng hy vọng ngăn chặn được thôi.

Không cần phải hỏi ý nghĩa của cử chỉ đó. Bí đại sê mọc tại chỗ họ thờ vị thần của họ. Chỉ còn cách chạy trốn và chạy càng sớm càng hay. Nhưng một làng cũng không dễ bỏ những lối sống quen thuộc. Họ ở lại khi còn sót chút lương thực hè; họ thủ di nhặt hạt dẻ trong Rừng nhưng đâu đâu cũng có những con mồi nảy lửa rình họ, những bóng di chuyển trước mặt họ vào buổi trưa. Họ sợ hãi chạy về thì nơi thân cây họ vừa đi qua chừng năm phút, vỗ đã rũ xuống từng mảnh do vuốt của bàn chân nào đó xé bung. Đang khác họ càng trốn kín trong làng bao nhiêu thì dã thú càng bạo hơn, chạy nhảy và kêu la trên cánh đồng cỏ cạnh bờ sông Waingunga. Họ không còn tâm địa nào để đắp, vách tường ngoài cửa chuồng gia súc trống rỗng, dựa lưng vào Rừng. Lũ lợn rừng hoàn tất sự tàn phá, dây rừng với rễ uốn cục theo sau, ném những khuỷu cong trên đất mới lắn vào sau dây rừng là cỏ cứng bao phủ.

Những người không có vợ, chạy trước tiên, đem đi các nơi tin tức là làng đã bị khiển trách. Họ nói, ai có thể chiến đấu chống Rừng hoặc các thần linh của Rừng được khi chính Hổ mang - Thần của

làng - cũng bỏ hang bên dưới bệ xây, dưới bóng bồ đề.

Chút ít làm ăn buôn bán với bên ngoài kém dần đi khi lối mòn băng qua rừng thưa bị xóa dần. Sau cùng Hathi và ba con không còn khuấy động đêm tối bằng những tiếng kèn nữa. Chúng không còn gì để làm tại đây nữa. Hạt dưới đất và mùa màng bên trên cũng biến mất. Đồng ruộng quanh làng không còn hình thể. Đã là lúc tới Kanhewara để sống nhờ lòng từ thiện của người Anh.

Theo tục lệ địa phương họ lùi lại giờ ra đi mỗi ngày. Chẳng mấy chốc, Mưa Đầu đã bất ngờ tới, những mái lều không được sửa chữa đã mở đường cho mưa lũ. Nơi đồng cỏ, nước lên tới mắt cá chân, mọi màu xanh cùng nhau tới sau những đợt nóng mùa hè. Rồi họ ra đi trong bùn lầy, dàn ông, dàn bà, trẻ con, dưới cơn mưa lớn nóng hỏi của ban mai.

Và tự nhiên, mọi người ngoảnh lại nhìn lần chót để giã từ những căn lều của họ.

Lúc gia đình cuối cùng, chậm trễ vì nặng, vượt qua cổng làng thì nghe thấy từ phía sau lưng tiếng răng rắc của đòn tay và rơm rạ đổ xuống. Thoảng chốc, nhắc cao như con rắn đen, một cái voi hiện ra, hất tung rơm, rạ; voi đó lại được hạ xuống, người ta lại nghe thấy tiếng răng rắc mới, tiếp theo sau là tiếng kêu hoang dại. Hathi vừa hất tung mái

những ngôi lều như người ta hái một búi sen trong nước. Nhưng một xà nhà, bật trở lại và đâm vào nó. Chỉ cần có thể để giải thoát toàn thể sức lực của nó, vì trong tất cả các vật trong Rừng, voi rừng phát khùng là thứ hung hăng nhất trong sự phá hoại của nó. Nó lồng lộn xô một tường đất sét vỡ tung ra thành mảnh vụn rồi biến tức khắc thành bùn vàng dưới mưa lũ. Kế đó nó rẽ ngang, rống lên, chạy về phố chật hẹp, tựa vào lều, bên phải, bên trái, lay những cánh cửa lũng liềng, những mái hiên, trong khi ba đứa con tàn phá sau nó, như xưa kia, nơi Bao Cùa Cánh Đồng Bhurtpore.

- Rừng sê chôn vùi những vỏ ốc này - một giọng nói bình tĩnh trong đống đổ nát thoát ra - Phải hạ bức tường vây.

Và Mowgli, mưa xối xả trên vai và trên đôi tay trần, nhảy từ một bức tường xuống, y như trâu kiệt lực, hạ dần người xuống, tìm cách đứng thẳng dậy.

- Mỗi việc có thời điểm riêng, Hathi thở mạnh - Ôi ! Ở Bhurtpore ngà của ta đầy máu ! Các con ơi ! Tới tường vây ! Đầu thấp xuống ! Cùng nhau nào ! Hắn... !

Cả bốn, cạnh nhau, cùng xô. Tường vây đổ nhào, vỡ ra và tan biến. Và người làng, câm lặng vì sợ hãi, thấy giữa khoảng tường đổ, nhô ra những chiếc đầu dữ dằn, đầy đất sét của những tên phá hoại.

Và họ chạy trốn, không nơi trú ẩn, không bánh
ăn về phía dưới thung lũng trong lúc làng họ bị
băm, nghiền, đập, biến mất sau lưng.

Một tháng qua đi, một gò mấp mô, như bị tấm
áo xanh của cây, cỏ mới mọc, đánh dấu địa điểm
đó và sau những ngày Mưa, sấm sét của Rừng ẩm
ẩm, nơi chiếc cày đã cày xới mới chỉ sáu tháng
trước.

Bài Hát Chống Đối Loài Người Của Mowgli

Ta thả trên các người sự tấn kích mau lẹ của nho
Ta ra lệnh cho Rừng và làm dấu cho nó !
Ván sē sập đổ, mái
Bị lấp dưới làn sóng xanh và tan biến,
 Và Karela đắng ngắt

Sē phủ lên toàn thể các người !

Nơi cửa nhà hội đồng của các người, dân ta ca hát,
Nơi sà của kho lâm, Dơi Dơi sē treo người lên;
Rắn sē canh giữ
Gắn bếp tro bẩn thỉu.
 Và Karela đắng ngắt

Bò nơi các người thích !

Các người không thấy được đòn của ta, các người
sē nghe thấy binh đoàn của ta
Và các người sē biết ta đến trước khi trăng lên;

Sói cạnh đàn gia súc của các người
Trong đồng cỏ bị xóa bỏ,
Và Karela đắng ngắt

Nẩy mầm nơi các người thích !

Vì bộ lạc ta đã bỏ mùa màng trước các người,
Theo vết chân chúng các người sẽ mót bánh ta để
lại

Hãy đóng lù hươu vào cày
Nơi các luống bị tàn phá

Và Karela đắng ngắt

Sẽ mọc nơi các người gieo !

Ta tháo trên các người chân đầy máu của nho;
Ta giục Rừng tấn công hàng ngũ các người
Xà nhà sẽ sập đổ
Cây cối - đổ trên đầu các người.

Và Karela đắng ngắt

Phủ kín toàn thể các người !

Chá Đá !

Chá Đá !

Vào đêm tối, những đêm tốt đẹp - cuộc chạy đua
vượt Rừng.

Kiếm tìm kỹ, rình xa, dẫn thắng, cuối cùng bắt !

Đánh hơi từ bình minh thành tĩnh tối sương chiều ly
biệt !

Bằng những bước phi trong sương, vật trong nơi trú

Bởi tiếng tru của Sói cái khi Bò mộng đương đầu !

Vào những đêm hiểm nguy và chết chóc

Vào những giấc ngủ trưa, ban ngày, nơi hang động !

Hiệp ước thiện hảo, chiến tranh vô sự.

Tiến giỏi, mạnh hơn nữa !

Câu chuyện xảy ra sau khi Rừng Xanh Tàn Phá. Đó là giai đoạn sung sướng nhất trong đời Mowgli. Nó có cái bình tĩnh của tâm hồn sau khi đã thanh toán xong món nợ chính đáng. Cả Rừng đều là bạn nó vì cả Rừng sợ nó. Những điều nó làm, trông và nghe thấy trong lúc lang thang đi thăm vật này, vật khác, đi một mình hay cùng bốn Sói anh em là để tài cho nhiều chuyện, chuyện nào cũng dài dòng. Thí dụ các bạn không bao giờ biết nó thoát khỏi voi đại Mandla ra sao, con vật giết hai mươi hai bò, kéo mười một xe tiền đúc bằng bạc đến Kho Bạc và hất tung tung trong bụi đất những đồng tiền rupi mới, nó đánh nhau với Jacala Cá Sấu suốt một đêm dài nơi Bãi Lầy Phương Bắc và làm gãy con dao săn, nơi lưng cứng như thép của con quái vật ra sao; nó tìm được một con dao khác, mới và dài hơn, ở cổ một người bị lợn rừng giết chết và nó dùng con lợn, giết cách nào để trả nợ đích đáng cho con dao; trong đợt đói kém lớn, nó theo đàn hươu và suýt chết giữa đám súc vật nhẽ nhại mồ hôi để lộn trở lại làm sao; nó cứu Hathi, Thầm Lặng ra khỏi hố sâu dưới đáy có cọc nhọn cách nào; và ngày hôm sau nó cũng rơi vào một bẫy báo được làm vô cùng khéo léo mà Hathi bẻ gãy những tẩm gỗ dày, vây quanh; cách nào, nó di vắt sữa trâu rừng trong đầm lầy và làm sao....

Nhưng phải kể mỗi lần một chuyện.

Bố Sói và Mẹ Sói chết và Mowgli lăn một tảng đá lớn, lắp cửa hang và hát bài Vĩnh Biệt trong lúc khóc ròng. Baloo trở nên rất già và gân cốt cứng đơ; ngay như Bagheera mà gân cứng như thép, bắp thịt như sắt, hình như cũng chật chạp khi săn. Akela, vì tuổi già, màu lông cũng đổi từ xám sang trắng như sữa, xương sườn nhô ra, đi như sói gỗ, và Mowgli săn mồi cho nó. Nhưng những Sói trẻ, con cháu của Bầy Seeonee tan rã, đã lớn và tăng số và khi đạt tới số bốn mươi, tất cả sói năm tuổi, không chủ, Akela bảo chúng phải qui tụ lại theo Luật và săn dưới quyền một Bầy trưởng để thích hợp với Dân Tự Do.

Việc đó, Mowgli tránh không đưa ra ý kiến riêng. Nó nói đã ăn trái dắng và cây nào đã sinh ra thứ quả đó; nhưng khi Phao, con của Phaona (Cha nó là Sói Săn Xám lúc Akela bắt Bầy) đã thắng trong những cuộc so tài dành quyền bắt Bầy, theo Luật Rừng và khi lệnh triệu tập cũ, những bài hát xưa đã vang lên dưới ánh sao. Mowgli trở lại Đá Hội Đồng, cạnh Akela, bên trên Phao. Đó là những ngày săn may và ngủ nhiều. Không kẻ lạ nào tính tới việc xâm nhập Rừng thuộc Bầy của Mowgli - như người ta gọi tên Bầy; các Sói trẻ trở nên mạnh mẽ, béo tốt và một số nhiều sói nhỏ được đưa đến trình diện. Mowgli không bao giờ vắng mặt trong buổi trình diện vì nó nhớ lại cái đêm mà một Báo

Đen dã cho Bầy một đứa bé con da nâu, trắn
truồng và tiếng gọi dài : "Hãy nhìn, hãy nhìn cho
kỹ, hỡi các Sói !" làm rộn lên trong lòng nó những
cảm xúc kỳ lạ. Thời giờ còn lại, nó ở sâu trong
Rừng để nếm, sờ, ngửi những cái luôn luôn mới.

Một chiều, vào lúc hoàng hôn, nó ra đi, không
vội vã, chạy nước kiệu qua đồi, mang đến cho
Akela nửa con hoảng mới giết, bốn sói anh em
theo sát gót, tranh luận ồn ào tí chút và xô đẩy
nhau chỉ vì vui sống, nó chợt nghe tiếng kêu mà từ
những ngày xấu của Shere Khan, nó chưa được
nghe lại. Tiếng đó trong Rừng gọi là Pheal, thứ
giọng sủa của Lang khi nó đi săn sau Hổ khi
có mồi săn tốt. Hãy tưởng tượng một sự pha trộn
hận thù, chiến thắng, sợ hãi và thất vọng, chêm
vào đó một cái gì không điều hòa, bạn sẽ có được
vài ý niệm về Pheal, nó cao lên, xuống thấp, run
rẩy và tắc nghẽn nơi xa ở bên kia dòng
Waingunga, lông bốn sói tức khắc dựng ngược, sủa
vang. Tay Mowgli đặt vội lên cán dao, đứng chung
lại như người bị hóa đá.

- Không một con Vằn nào dám săn nơi đây -
sau cùng nó lên tiếng.

- Không phải tiếng kêu của Thám Tiền
Phương, Sói Xám nói - Đó là hiệu kèn săn lớn. Hãy
nghe !

Tiếng kêu lại bốc cao, nửa khóc, nửa cười, y hệt mồi người uốn. Lúc đó Mowgli thở rất sâu... chạy về Đá Hội Đồng; trên đường gặp nhiều sói trong Bầy, vội vã đến. Phao và Akela cùng ngồi trên Đá Hội Đồng; dưới chúng là những sói khác, gân cốt căng thẳng. Các Mẹ Sói và Sói non theo nước kiệu chạy về ố, vì khi điệu Pheal vang lên thì không phải lúc để cho những kẻ yếu ở ngoài.

Chúng không còn nghe thấy gì khác ngoài tiếng rì rầm của dòng Waingunga trong bóng tối và tiếng gió chiều nơi cao, khi bổng chốc, tiếng gọi của một sói vang cao. Không phải một sói trong Bầy, toàn thể đều đã ở quanh Đá Hội Đồng.

Tiếng gọi trở thành tiếng sủa tuyệt vọng : "Chó Đỏ ! Chó ĐỎ ! Chó ĐỎ !" Sau ít phút, nó nghe tiếng những bước chân mệt mỏi tột độ trên đá và một sói gầy trơ xương, mình ướt đẫm, đầy vết đỏ, què chân phải trước, hàm đầy bọt trắng, nhào vào giữa hội nghị, thở hồng hộc tới nằm dưới chân Mowgli.

- Chúc Săn May ! Dưới quyền Bầy Trưởng nào? Phao nghiêm nghị hỏi.

- Chúc Săn May ! Tôi là Won-tolla, đó là câu trả lời.

Nó muốn nói nó là Sói độc lập, kiếm sống cho mình, cho vợ và đàn con ở một hang lẻ loi đâu đó. Won-tolla, có nghĩa là Sói độc lập - không thuộc

Bầy nào. Trong khi nó hồn hển thở, người ta có thể nhìn thấy toàn thân pháp phồng theo nhịp tim.

- Ai gây ra ? Phao hỏi.

Đó là câu hỏi toàn Rừng sau tiếng Pheal.

- Chó ĐỎ, Chó ĐỎ vùng Dekkan...Chó ĐỎ, Kẻ Sát Nhân ! Chúng di chuyển từ nam lên bắc, tuyên bố rằng Dekkan của chúng trống rỗng, chúng tiêu diệt mọi thứ trên đường đi. Vào đầu tuần trăng, tôi có bốn mạng : vợ và ba con. Bà dạy con săn trên đồng cỏ, dạy ẩn náu để bắt nai như chúng tôi thường làm, chúng tôi dân vùng đồng bằng. Vào nửa đêm tôi còn nghe tiếng toàn thể trên đường. Với làn gió nhẹ lúc bình minh, tôi đã thấy tất cả cứng đơ trên cỏ. Tất cả bốn, Dân Tự Do, mà tôi có vào đầu mùa trăng ! Lúc ấy, tôi đòi Nợ Máu, xông tới lũ Chó ĐỎ.

- Chúng bao nhiêu mạng ? Mowgli hỏi.

Cả Bầy tru vang trong họng.

- Tôi không rõ. Tất cả cái gì tôi có thể nói được là, ba trong chúng không còn săn được nữa; sau cùng chúng đuổi tôi như đuổi con hoảng, bắt buộc phải chạy ba chân. Hãy xem đây, hỡi Dân Tự Do !

Nó đưa ra một chân dập nát, đầy máu đậm đen. Ngoài ra còn nhiều vết cắn nặng nơi sườn, gần bụng và ở cổ.

- Hãy ăn đi, Akela nói, mình đứng bên trên mỗi Mowgli mang cho nó.

Sói Độc Lập vồ voi với dáng đòi ăn. Nó khiêm
tốn nói :

- Cái đó sẽ không mất. Khi đã bớt đòi. Hãy cho
lại tôi chút ít sức lực, hối Dân Tự Do, và chính tôi lại
giết ! Ở tôi đã trống mà vào đầu mùa trăng đã đầy.
Món nợ Máu chưa trả xong.

Phao nghe tiếng hai hàm răng bập vào một
xương đùi cùng tiếng sủa, tỏ sự băng lòng.

- Chúng tôi cần tới những hàm như vậy. Chó
Đỏ có mang con theo không ?

- Không, không. Toàn loại chó săn đỏ, nặng,
khỏe, trưởng thành.

Điều đó có nghĩa là Chó Đỏ, chó lông đỏ, chó
săn vùng Dekkan đã khởi động chiến dịch. Các sói
đều biết rằng chính Hổ còn phải bỏ mồi mới săn
được cho Chó Đỏ. Chúng tiến thẳng về phía trước,
qua Rừng, gặp gì chúng giết, xé ra từng mảnh. Tuy
chúng không lớn, không mưu chước bằng sói
nhưng rất khỏe và rất đông.

Ví dụ, lũ Chó ĐỎ, không lấy tên Bầy khi số
chưa tới một trăm con khỏe mạnh, trong lúc đó thì
bốn mươi sói đã họp thành một Bầy ra trò rồi.
Những cuộc di động lang thang của Mowgli đã đưa
nó tới rìa của vùng cao nguyên Dekkan đầy cỏ. Nó
thường thấy lũ Chó ĐỎ ngủ, chơi, ngang nhiên đào
những hốc nhỏ và ụ đất lớn mà nó dùng làm hang.
Ở chúng chỉ có hận thù, khinh khi vì mùi nó không

giống Dân Anh Em, vì chúng không ở trong hang động, nhất là chúng lại có lông nơi kẽ ngón chân, trong khi nó, Mowgli và bạn bè có bàn chân sạch. Nhưng nó biết một Bầy Chó Đỏ mà săn thì là cái gì kinh khủng vì Hathi đã bảo nó vậy. Chính Hathi cũng tránh lối đi của chúng. Nếu không chết hết hoặc thú săn hiếm thì chúng cứ tiến và giết trên đường đi.

Riêng Akela cũng biết một vài điều về Chó ĐỎ, và trầm tĩnh nói với Mowgli :

- Tốt hơn hết là chết trong hàng ngũ Bầy, thay vì không có Bầy Trưởng, sống một mình. Đây là cuộc săn đẹp đẽ và... cuộc săn cuối cùng của anh. Nhưng thời gian con người sống, em có trước mặt nhiều ngày và đêm. Em Nhỏ, hãy đi lên miền Bắc, ngủ và đợi : nếu còn một sói sống sót sau khi Chó ĐỎ đi qua, nó sẽ đưa tin cho em về cuộc chiến.

- A ! Mowgli nghiêm chỉnh đáp - Em phải đi tới bãi lầy để bắt những con cá nhỏ và ngủ trên cây hay phải yêu cầu lũ Bandar-log cứu, ăn hạt dẻ trên cành trong khi Bầy đánh nhau bên dưới ?

- Đó là cuộc chiến quyết tử - Akela đáp - em chưa khi nào gặp Chó ĐỎ - ĐỒ TẾ ĐỎ. Chính con Vắn...

- Ao...oa... ! Ao... oa... ! Mowgli bức tức nói - Trước đây em đã giết một con khỉ vắn. Hãy nghe em một chút. Em có một sói làm bố, một sói cái

làm mẹ, em cũng có một Sói Xám vừa làm bố vừa làm mẹ. (Không khôn ngoan mấy đâu, nay lông nó đã trắng rồi). Vậy, em nói - nó cất cao giọng - em nói rằng khi Chó Đỏ đến, Chó Đỏ đến, Mowgli và Dân Tự Do, sẽ cùng chung một lông trong cuộc săn này; và em nói, nhân danh Bò Mông đã chuộc em, Bò Mông mà anh Bagheera đã trả giá lúc xưa, mà các bạn trong Bầy không còn nhớ nữa. Chính em nói để Cây cùng Sông nghe và nhớ, nếu em quên. Chính em nói : lưỡi dao này, dao của em sẽ làm thay cho hàm của Bầy. Em nghĩ nó không quá cùn. Đó là Lời của em, Lời mà em không còn sở hữu nữa.

- Bạn không biết Chó ĐỎ, con Người lưỡi Sói, Won-tolla kêu lớn - tôi chỉ tìm bắt chúng trả nợ máu trước khi chúng xé tôi ra làm nghìn mảnh. Chúng di chuyển chậm, giết mọi thứ trên đường đi. Nhưng trong hai ngày nữa, sức khỏe tôi hồi phục, tôi sẽ lại đương đầu với chúng vì món nợ máu của tôi. Về phần bạn, Dân Tự Do, tôi khuyên bạn tìm về phương bắc và cố ăn ít trong một thời gian cho tới lúc Chó ĐỎ đi qua. Đó là cuộc săn không giấc ngủ.

- Nghe đây, Người Ngoại ! Mowgli nói và cười lớn - Dân Tự Do mà phải đi lên miền bắc sống bằng thằn lằn và chuột nước, sợ bất thắn gặp Chó ĐỎ ư ? Phải để chúng giết hết những gì ta dự trữ ư, trong khi chúng ta trốn nơi phương bắc cho tới khi

chúng trả lại tài sản cho chúng ta tùy theo ý chúng sao ? Chúng chỉ là chó - con của chó - đỏ, bụng vàng, không hang trú ẩn với lông ở kẻ chân ! Mỗi lứa đẻ là sáu tới tám con như Chikai, chuột nhỏ nhảy. Chắc chắn chúng ta phải trốn chạy, Dân Tự Do; và đi ăn xin nơi những vật phương bắc đồ thừa, thối của gia súc ! Các bạn biết câu tục ngữ : "Phương Bắc, bọ chét, Phương Nam, cháy rận". Chúng ta, chúng ta là Rừng. Các bạn hãy chọn. Ôi ! Hãy chọn lựa. Đây là cuộc săn đẹp ! Nhân danh Bầy, toàn thể Bầy, nhân danh hang trú và mọi ổ đẻ, vật săn nơi đây, vật săn nơi khác, Nai cái nuôi con và Sói nhỏ trong hang. Tôi thế... Thế... Thế hứa !

Bầy đáp lại bằng một tiếng sủa phi thường mà tiếng vang trong đêm tựa một thân cây đổ.

- Thể hứa ! Chúng kêu to.
- Hãy ở cùng mọi người, Mowgli nói với bốn sói anh em - Chúng ta không thừa răng. Xin các anh Phao và Akela sắp xếp mọi sự cho cuộc chiến. Em đi đếm lũ chó đây.

- Nhưng, đó là cái chết ! Won-tolla kêu lớn và đứng dậy nửa vời. Kẻ này, trần trụi, có thể làm gì chống Chó Đỏ ? Xin nhớ rằng, ngay chính thằng Vắn...

- Đúng, bạn phải là kẻ ở nơi khác tới, Mowgli ngoảnh đầu lại, nói qua vai - Nhưng chúng ta sẽ

nói chuyện sau khi lũ Chó Đỏ bỏ mạng. Chúc toàn thể săn may !

Nó vội vàng lao mình vào đêm tối, như say vì sự kích thích hoang dã quá độ, liếc nhìn nơi đặt chân và dĩ nhiên, vấp và ngã sóng soài trên khúc uốn của Kaa, nơi trăn đang chú ý theo dõi một đường hươu đi, bên bờ sông.

- K...s...s...a...! Kaa giận nói - Có phải nghe Rừng là đập, nhảy tớn lên và làm hỏng toàn thể một đêm săn trong khi con mồi đi tới ?

Mowgli đáp :

- Lỗi tại em. Đúng dịp quá, em đang đi tìm anh, Đầu Dẹt à - và đứng dậy - Mỗi lần chúng ta gặp nhau anh lại dài, to thêm cỡ một sải tay em. Không ai trong Rừng được như anh, ôi kẻ khôn ngoan nhất mực, kẻ đáng tôn trọng, kẻ khỏe mạnh và đẹp nhất trong các trăn.

- Tốt, lại có con đường mới khác rồi đây. Nó đưa tới đâu ? Kaa nói với giọng dịu hơn - Chưa trọn một tuần trăng mà có một hạt người nào đó, vũ trang bằng con dao găm, lấy đá ném vào đầu ta, rồi bắt chước mèo gọi ta bằng những cái tên xấu nhất của mèo rừng vì ta ngủ nơi đồng bằng.

- Đúng thế, anh đã khiến lũ hươu chạy lang thang trong lúc Mowgli đang săn, và cũng chính Đầu Dẹt, tai nghẽn ngang không nghe thấy em

huýt, làm lũ hươu bỏ chạy. Mowgli chậm rãі trả lời và nǎm vào giữa những vòng cuộn sặc sỡ.

- Và vào giờ này, chính cái Hạt Người đó đến với những lời lẽ mơn trớn, nịnh bợ cũng cái Đầu Dẹt đó, nói nó khôn ngoan, khỏe mạnh, đẹp đẽ, nói nhiều đến nỗi kẻ già ngây thơ Đầu Dẹt đó, chung cuộc phải tin và uốn mình dành chỗ như vậy cho cái Hạt Người ném đá đó, và... Lúc này em có thoải mái không ? Bagheera có tặng em được một chiếc giường nghỉ tốt như thế này không ?

Như thường lệ, Kaa cuộn mình lại thành giống như một nửa cái võng, mềm lún xuống dưới sức nặng của Mowgli. Trong bóng tối, thằng nhỏ mò dần để co mình lại nơi vòng mềm ở cổ trăn, y hệt một sợi chao, cho tới lúc đầu Kaa đặt lên vai nó. Lúc đó, nó nói tất cả mọi chuyện đã xảy ra đêm đó trong Rừng cho trăn nghe.

- Có thể ta khôn ngoan, cuối câu chuyện Kaa nói - Nhưng ta điếc, ta công nhận vậy, nếu không ta đã nghe được điệu Pheeal. Ta không ngạc nhiên vì lũ ăn cỏ đã gần tới. Lũ Chó ĐỎ có bao nhiêu con?

- Em chưa trông thấy. Em đi thằng một mạch tới đây. Anh già hơn Hathi. Nhưng này, ô ! Anh Kaa - nói đến đây Mowgli vui vẻ nhảy cẳng lên... - Cuộc săn này vô cùng đẹp ! Ít kẻ trong chúng ta còn thấy một mùa trăng mới.

- Thế chính em cũng chui đầu vào chuyện này sao ? Em hãy nhớ rằng em là Người và Bây nào đã đuổi em ? Để kệ Sói điều đình với Chó Đỏ. Còn em là Người.

- Hạt dẻ năm qua đã thành phân rồi, Mowgli -
đáp - Em là Người, đúng thế, và em tin rằng đêm nay em đã tuyên bố em là Sói. Em tại Cây, Sông để chúng nhớ lại em là Dân Tự Do, Anh Kaa à, cho tới lúc Chó Đỏ đi qua.

- Dân Tự Do, Kaa học lên - Giống trộm đạo tự do ! Em đã nỗi người vào cái nút chết, để nhớ lại những sói đã chết rồi ! Cái đó không phải là săn may.

- Cái đó dính dáng tới Lời mà em đã thề hứa. Cây biết, Sông biết. Cho tới lúc Chó Đỏ đi qua. Lời đó em không thể chối bỏ được.

- Ng...s...s...ù...! Cái đó xóa đi nhiều vết. Ta đã tính đưa em tới Đầm Lầy Phương Bắc, nhưng đã hứa - ngay lời hứa của Thằng Bé Con Người, trần truồng, không lông - cũng là lời hứa. Bây giờ ta, Kaa, ta nói ...

- Nghĩ cho kỹ, hời anh Đầu Dẹt, trước khi chính anh cũng buộc vào nút chết đó. Em không cần lời hứa của anh, vì em biết rõ...

- Được, Kaa đáp - Ta không hứa, nhưng ý em ra sao khi Chó Đỏ tới ?

- Chúng phải bơi qua dòng Waingunga. Em nghĩ tới việc đợi chúng với dao trong tay, chỗ nước sâu với Bầy sau em. Như thế, đập và chém, chúng em có thể dồn chúng về phía hạ lưu cho chúng mát cổ một chút.

- Chó Đỏ không quay đầu lại và họng chúng nóng hổi, Kaa nói - Sẽ chẳng còn Thằng Bé Con Người cũng như sói con sau cuộc săn đó; chỉ còn đồng xương khô thô.

- A...la...la...! Nếu phải chết, chúng em sẽ chết. Đó cũng là cuộc săn vô cùng ngoạn mục. Nhưng tim em còn trẻ và chưa được thấy nhiều mùa Mưa. Em không khôn ngoan, không khỏe mạnh. Anh Kaa ơi, anh có kế hoạch nào hay hơn không ?

- Ta đã thấy hàng trăm, hàng trăm mùa Mưa. Cái thời răng sữa của Hathi chưa rụng thì vết của anh trên bụi, đất đã râm lăm rồi. Nhân danh Trứng Đầu ! Anh còn nhiều tuổi hơn nhiều cây cối và anh đã thấy Rừng đã làm gì ?

- Nhưng cuộc săn này là cuộc săn mới, Mowgli đáp - Chó ĐỎ chưa từng băng ngang vết của chúng em.

- Cái gì xảy ra lúc này, đã xảy ra trong quá khứ. Cái "sẽ" không gì hơn một năm lãng quên khác đập sau lưng. Nằm im trong khi anh đếm, đếm tuổi anh.

nước bao phủ Đá Hòa Bình, Mowgli luôn luôn ở cạnh.

- Không, đừng bơi. Ta sẽ đi nhanh. Nhảy lên lưng anh, Em Nhỏ.

Mowgli vòng tay trái qua cổ Kaa, tay phải thòng dọc theo người và hai chân duỗi thẳng. Lúc đó, Kaa bắt đầu bơi ngược dòng như chỉ độc nhất có nó làm được trong khi làn gợn của nước phả quanh cổ Mowgli. Chân nó vật vờ đây, đó trong làn nước gợn, đập vào mình trăn. Gần một dặm bên trên Đá Hòa Bình, dòng Waingunga thu hẹp nơi một hẻm mà thành đá cao tám mươi hay trăm bộ bên trên. Dòng sông chảy như trong rãnh cối xay nước, bên trên đủ loại đá. Nhưng Mowgli không quan tâm tới nước; không thứ nước nào trên đời có thể làm nó sợ. Nó quan sát thành hẻm và hít cách khó chịu cái mùi chua chua, ngòn ngọt trong không khí gần giống mùi của một tổ kiến lớn vào những ngày nóng bức. Theo bản năng, nó cúi xuống nước chỉ để thở, đầu đủ để thở. Kaa với hai vòng xoắn đuôi quanh một đá ngầm, giữ Mowgli trong một vòng thân, trong lúc nước chảy dọc theo thân hình chúng.

- Đây là chỗ của Tử Thần ! Thằng bé nói - Sao lại đến đây ?

- Chúng ngủ, Kaa đáp - Hathi không khi nào bước một bước tránh con Vắn. Tuy nhiên Hathi

cùng con Vằn, cả hai đều tránh né Chó Đỏ và không gì làm Chó Đỏ đi chêch đường. Nhưng, Dân Nhỏ tránh đường cho ai ? Nói cho anh biết, Chúa Rừng; ai là Chủ Rừng ?

- Chúng ! Mowgli lầm bẩm - Đây là chỗ ở của Tủ Thần. Chúng ta rời khỏi đây đi !

- Không, quan sát cho thật kỹ vì chúng ngủ. Không có gì đổi thay từ ngày ta chưa dài bằng tay em.

Đá núi trong hẻm dòng Waingunga nứt toác, thời tiết soi mòn, từ ngày đầu của Rừng đã là nơi trú ẩn của Dân Nhỏ vùng Núi Đá, giống ong đại Ấn Độ luôn luôn bận rộn và hung dữ. Như Mowgli đã biết, trong vòng nửa dặm bao quanh xứ sở của chúng, đường nào cũng đi chêch ra ngoài. Từ nhiều thế kỷ, Dân Nhỏ đã sống tại đó, xây tổ từ kẽ này tới kẽ khác, không ngừng xây tổ. Những vách mặt khô loang lổ trên thành đá hoa trắng trong khi nơi thật cao, sâu, đèn những tổ ong như bậc thang trong bóng tối của các hang, động. Không người, vật, lửa, nước nào chạm tới chúng. Theo chiều dài hẻm, hai bên thành hình như được chắp nhung đen, óng ánh. Mowgli rướn mình thêm để nhìn vì đó là hàng triệu, triệu ong dính chặt nhau, ngủ. Người ta cũng thấy những khói lớn, đường viền giống y hệt những thân cây mục, nhô ra khỏi vách đá : những tổ ong cũ của những năm qua hay những

thành thị ong, mới xây trong bóng tối của những thành hẻm kín đáo. Những đồng mảnh vụn xôm xốp, mục đã rót xuống và mắc trên cành cây, dây leo mọc từ vách đá, hay trên vách đá. Lắng nghe nhiều lần nó thấy xác và tiếng của những tầng ong quá nặng, trước rơi xuống đâu đó, trong các ngách tối, rồi tiếng ầm ầm của những cành bực dọc cùng tiếng đầm đập, đều đều của mặt chảy thoát ra từ không khí, nặng nề rơi xuống các cành nhỏ. Một bên về phía sông, có một bãi cát hẹp, chỉ rộng khoảng năm bộ, đầy tàn khói của nhiều năm tháng. Nơi đó đầy xác ong chết, ong thợ, các tầng ong rỗng, cánh bướm đêm, bọ hung lạc vào nơi đó trong khi tìm mật. Mọi thứ đó lẩn lộn thành đống tròn, bụi đen mịn. Mùi chua chua thoát ra, đủ để gây nỗi sợ hãi cho những giống không cánh đã biết rõ Dân Nhỏ.

Kaal lại ngược dòng thêm lần nữa tới một làn cát nơi lối vào hẻm.

- Đây là mối của mùa này, nó nói - Hãy nhìn xem !

Trên bờ sông ba bộ xương của một đôi hươu trẻ và một con trâu. Mowgli thấy rõ ràng không có con sói hay con lang nào đụng tới xương, còn nguyên hình dáng tự nhiên.

Mowgli lẩm bẩm :

- Chúng không biết và đã vượt làn ranh. Dân Nhỏ đã giết chúng. Chúng ta hãy đi ngay trước khi chúng thức dậy.

- Chúng không thức dậy trước rạng đông, Kaa nói - Bây giờ anh nói cho em nghe. Việc này đã có từ nhiều, rất nhiều mùa Mưa, một hoảng bị rượt bén gót bởi một bầy, chạy từ phía nam lên tới. Không biết rõ Rừng ra sao. Vì sợ quá và không biết gì, nó đã nhảy. Bầy theo dõi sát không để ý tới nơi khác. Mặt trời ở trên cao, Dân Nhỏ rất đông và rất giận. Cung nhiều con trong bầy nhảy xuống dòng Waingunga, nhưng đã chết trước khi chạm tới nước. Những con không nhảy cũng chết trong các hốc đá trên kia. Nhưng con hoảng đã thoát chết.

- Sao vậy ?

- Vì nó tới trước tiên, chạy miết để sống; vì nó đã nhảy trước khi Dân Nhỏ chú ý; bởi nó đã ở trong sông khi chúng tụ tập lại để giết. Nhưng bầy sau đều bị Dân Nhỏ tràn ngập vì tiếng chân hoảng đã báo chúng rõ.

- Con hoảng sống sót ! Mowgli thong thả nhắc lại.

- Ít ra như vậy. Nó không chết lúc đó vì không ai rình biết nó nhảy, cũng chẳng có một thân hình mạnh khỏe nào ngăn dòng nước chảy quá mạnh, lại không một Đầu Dẹt già nua, vàng, nặng cân, chầm chậm có thể đón nó, đại khái như một Hạt

Người nào đó. Đúng vậy, khi nó bị toàn thể Chó Đỏ vùng Dekkan theo vết. Theo ý em thì sao ?

Đầu Kaa đặt trên vai ướt sũng của Mowgli, lưỡi nó run cạnh tay thằng bé. Sau một thời gian yên lặng dài, Mowgli lẩm bẩm :

- Đúng là đi vượt râu Tử Thần ! Nhưng Anh Kaa, thật sự anh là kẻ khôn ngoan nhất Rừng Xanh.

- Nhiều kẻ nói vậy. Thế thì bây giờ em đã hiểu nếu là Chó ĐỎ rượt em...

- Lê dī nhiên là chúng rượt em. Ô ! Ô ! Dưới lưỡi em có nhiều gai nhỏ để cắm vào da chúng.

- Nếu chúng nóng lòng theo nhanh em, cách mù quáng, chỉ dán mắt nhìn em, thì những con không chết trên kia sẽ uống nước nơi đây hay dưới đây vì Dân Nhỏ sẽ thức dậy bao phủ chúng. Chắc chắn dòng Waingunga bao giờ cũng dòi và chúng không có con Kaa nào để nâng chúng trên mặt nước, chúng sẽ bị nước cuốn đi, còn sau cùng con nào sống sót, trôi về vũng sâu gần những sói Bầy Seeonee; nơi đó Bầy em có thể tóm chúng nơi cổ.

- A...hai... ! È... ô... oa... ! Không có gì rời đúng hơn trừ mưa vào thời hạn. Bây giờ chỉ còn việc nhỏ nhoi là chạy đua và nhảy. Em sẽ đi để lù Chó ĐỎ chú ý tới em, làm cách nào để chúng theo em bén gót.

- Em đã thấy vùng đá trên kia chưa ? Và phía đất sát đó ?

- Chưa, đúng vậy. Em đã quên điều đó.

- Đi xem ngay đi. Đó là dải đất mục, xốp, toàn đá, nứt nẻ, đầy hổ. Một bước chân vụng về của em đặt mà không nhìn rõ thì là chấm dứt cuộc săn đây. Hãy nghe, anh để em ở đây, và vì em, chỉ độc nhất vì em thôi, anh sẽ chỉ cho Bầy em biết nơi tìm thấy Chó Đỏ. Còn anh, anh không hợp tác với bất kỳ một con sói nào.

Khi Kaa không thích ai, nó để lộ ra sự khó chịu một cách đáng ghét, hơn vật nào khác trong Rừng ngoại trừ Bagheera. Nó bơi theo dòng nước. Gặp Phao và Akela, ngay đối diện Đá Hòa Bình, đang chú ý nghe những tiếng động trong đêm.

- H... s... s... ừ... ! Chó, nó vui vẻ nói - Chó ĐỎ sẽ đi theo dòng nước, nếu các người không sợ, các người có thể giết nó chỗ nồng.

- Baø giờ chúng đến ? Phao hỏi.

- Và Thằng Bé Con Người của chúng tôi đâu ? Akela đòi.

- Chúng đến, khi chúng đến, Kaa đáp - Hãy đợi xem. Còn về Thằng Bé Con Người của bạn, mà bạn đã nhận lời và can đảm trao nó cho Thần Chết, nó ở gần tôi, Thằng Bé Con Người của bạn; nếu nó chưa chết thì không phải lỗi bạn, hời chó lông ngã màu trắng. Hãy đợi Chó ĐỎ tại đây và

nên lấy làm sung sướng rằng Thằng Bé Con Người và ta, chúng ta chiến đấu cạnh các người.

Kaa, lướt nhanh ngược dòng, nhanh như chớp, lại tới bờ neo giữa hẻm, mắt dán lên cao nơi đường viền của bờ dốc. Chẳng bao lâu nó nhìn thấy đầu của Mowgli in lên nền trời đầy sao. Một tiếng huýt xé không khí, và sau đó tiếng s...s...ò...lúp...! rõ, gọn, lạnh lẽ của một thân hình rớt xuống, hai chân xuống trước. Ít phút sau đó, thân hình đó đã nằm nghỉ trong vòng cuộn của Kaa.

- Nhảy trong đêm tối không khó gì, Mowgli bình tĩnh nói - Có lần em nhảy cao gấp đôi để chơi, nhưng trên kia, đất quá xấu... chỉ có các bụi lè tè và vết nứt sâu... tất cả những thứ đó điều đầy Dân Nhỏ. Em đã xếp những tảng đá lớn bên cạnh ba vết nứt rộng để hắt đổ, khi chạy và Dân Nhỏ sẽ thúc giắc đầy giận dữ sau em.

- Đó là mưu kế của Người, Kaa nói - Em rất khôn ngoan, nhưng Dân Nhỏ thì luôn luôn tức giận.

- Không, lúc hoàng hôn, tất cả mọi cánh quanh đó nghỉ một thời gian. Dĩ nhiên, em đùa với Chó Đỏ vào lúc hoàng hôn vì chính vào ban ngày, chúng mới săn giỏi. Lúc đó nó theo vết máu của Wontolla.

- Chó Đỏ không bỏ vết máu, như Chil không bỏ một bò chết ! Kaa nói.

- Vậy thì ! Em phải cho chúng đi theo một vết máu mới. Nếu có thể, là máu của tụi chúng và em cho chúng ăn bụi đất. Anh hãy ở lại đây, Anh Kaa, cho tới lúc em tới với lũ Chó Đỏ !

- Ủ, nhưng sao, nếu chúng giết em trong Rừng hoặc Dân Nhỏ giết em trước khi em nhảy được xuống sông ?

- "Ngày mai đến, chúng ta sẽ giết vào ngày mai !" Mowgli nói và nhắc lại câu tục ngữ của Rừng. Khi em chết, chính là lúc hát bài hát Tử Thần. Chúc Săn May, Anh Kaa ơi !

Nó rời tay khỏi cổ trăn và xuôi theo dòng như một cột nhà trong ngày bão lụt, rẽ chéo vào bờ, đối diện nơi dòng nước chảy chậm lại và cười lớn vì sung sướng.

Nó chỉ còn lại Mowgli ham cái thú "Kéo Râu Tử Thần" như nó nói và để làm cho toàn thể Rừng Xanh cảm nhận rằng nó là Chủ và Chúa Tể. Nhờ sự tiếp tay của Baloo, nó hay ăn trộm tổ ong nơi những cây mọc riêng rẽ một mình. Nó biết Dân Nhỏ ghét mùi tỏi dại, vì vậy nó hái một túm lá và buộc vào người bằng một dây tước ở vỏ cây. Rồi theo vết máu của Won-tolla, chạy về hướng nam, trên quãng đường khoảng năm dặm, quan sát các cây lớn, ngoeo đầu và cười vang.

- Trước kia là Nhái Bén, nó nói - Giờ đây là Sói Mowgli. Lúc này phải là Mowgli Khỉ trước khi trở

thành Mowgli Hoảng. Sau hết ta sē là Mowgli Người. Hô ! Hô !...

Và nó để ngón tay lướt theo mười tám phân dài của lưỡi dao (*Chú thích : phân Anh dài 2cm54*).

Dấu của Won-tolla đầy máu đen, dẫn vào một Rừng cây rậm, đầy cây về phía đông bắc, thưa dần tới cách Đá Đầu Ông hai dặm.

Từ cây cuối cùng của Rừng thấp về phía Đá Dân Nhỏ, có một khoảng trống chỉ có bụi nhỏ, đủ che một con sói.

Mowgli chạy dưới tàn cây, tính khoảng cách từ cành nọ tới cành kia, thỉnh thoảng trèo lên cây và thử nhảy chuyển từ cây này sang cây kia cho tới bãi đất trống mà nó để thời giờ tính toán kỹ càng trong suốt một giờ. Sau đó, nó lộn lại, theo dấu Won-tolla, từ chỗ nó bỏ dấu, ngồi lên một cây có cành dài mọc ngang, cách mặt đất chừng tám bộ (*Chú thích : 1 bộ Anh là 30cm47*) treo bó lá tỏi ở một chạc hai rồi bình tĩnh ngồi mài con dao vào bàn chân.

Trước ngo một chút, trong không khí nóng bức, nó nghe tiếng chân chạy và ngửi thấy cái mùi đáng ghét của Chó Đỏ. Cả Bầy phóng theo nước kiệu, lung tung theo vết Won-tolla, không nghĩ. Nhìn từ cao, Chó Đỏ chỉ cao bằng nửa sói. Nhưng Mowgli biết chân và mõm nó khỏe đến cỡ nào. Nó quan

sát kỵ một chó lông hồng, con đầu đàn, đang ngủi tìm vết. Nó gọi lớn :

- Chúc Săn May !

Còn vật ngỗng đầu lên và đồng bọn dừng lại sau nó : Chó Đỏ từng tá, từng tá, đuôi cúp, cổ mạnh, phía sau thân nhỏ và mồm đỏ như máu. Chó Đỏ thường là vật yên lặng, thường là vật kém lịch sự ngay cả ở xứ sở của nó tại vùng Dekkan. Đến hơn hai trăm con ngồi quây quần bên dưới nó, nhưng Mowgli có thể nhận thấy lũ hàng trưởng đánh hơi vết của Won-tolla, cách thèm thuồng và cổ kéo Bầy tiến về phía trước. Không nên để sự kiện đó xảy ra lúc này. Mowgli muốn giữ chúng dưới cây nó ngồi tới hoàng hôn.

- Ai cho phép các người đến đây ? Mowgli hỏi.

- Mọi Rừng là của chúng ta ! Đó là câu trả lời. Và con Chó Đỏ đáp lời nhẹ hai hàm răng trắng ra. Mowgli, cao trên cây, nhìn nó, cười và bắt chước ý hét tiếng riu riu của Chikai, chuột nhảy vùng Dekkan, có ý cho lũ Chó Đỏ biết nó khinh chúng như khinh Chikai vậy. Cả bầy tụ lại gần, quanh thân cây và con đầu đàn sửa cách man rợ, gọi Mowgli là Khỉ leo trèo.

Để trả lời, Mowgli duỗi một chân ra vẫy những ngón trân trui đúng ngay trên đầu con đầu đàn. Thật đủ khiến cả bầy phát điên. Những kẻ có lông ở kẻ chân không muốn ai nhắc tới điều đó. Mowgli

rụt chân lại đúng lúc con đầu đàn nhảy lên, và nói một cách ngọt lịm.

- Chó... Chó ĐỎ ! Hãy quay về vùng Dekkan ăn thằn lằn. Về tìm Chik, anh em chúng mày! Chó ! Chó ! Chó ĐỎ ! Đây lông nơi kẻ chân !

Nó lại cử động các ngón chân lần thứ hai.

- Hãy xuống đây trước khi chúng tao bắt mày, phải xuống vì dối, Khỉ không lông ! Cả Bầy rú lên.

Đúng là điều Mowgli muốn có. Nó nầm, theo chiều ngang của cành cây, má chạm vỏ, tay phải tự do và trong ít nhất năm phút, kể cho cả bầy nghe điều nó nghĩ và biết : Cách cư xử, thói tục, lũ chó cái, chó con. Trên đời không có thứ ngôn ngữ nào cay chua, lăng mạ hơn thứ mà dân Rừng dùng để tỏ rõ sự khinh mạn, ghét bỏ. Khi bạn nghĩ tới, các bạn thấy rằng không nên như vậy. Như Mowgli đã nói với Kaa, trong lưỡi nó có rất nhiều gai và nó từ từ, cố ý, làm cho lũ Chó ĐỎ yên tĩnh phải sủa ran lên, tru lên, sau cùng bằng tiếng la hét như điên.

Chúng cố trả miếng với những lời cay độc đó, nhưng chỉ như một con vật mới để cố gắng trả lời Kaa trong cơn nóng giận. Toàn thời gian, tay phải của Mowgli thông xuống, sẵn sàng hành động, hai chân quặp chặt vào cành.

Chó ĐỎ hung lớn, đầu bầy, đã nhảy lên trời nhiều lần. Nhưng Mowgli không dám liều hành

động khi chưa chắc ăn. Sau cùng sự tức giận tột độ tăng sức mạnh của nó lên, Chó Đỏ nhảy vọt cao lên bảy tám bộ. Lúc đó, tay của Mowgli bật ra như đầu con rắn leo cây, túm lấy da cổ nó. Cành cây cong xuống dưới sức nặng của thân hình rết thông và suýt kéo Mowgli xuống đất. Không buông tay, từng chút, từng chút, nó kéo con vật treo nơi tay nó, tới cành cây, như con lang chết trôi. Tay trái nó tìm con dao và chém cái đuôi xù, đỏ, rồi ném Chó Đỏ xuống đất.

Không cần phải có gì khác nữa. Lúc này lũ Chó Đỏ không theo vết của Won-tolla nữa trước khi giết được Mowgli hoặc Mowgli giết hết chúng... Nó thấy lũ chó ngồi thành vòng tròn, háng rung lên có nghĩa là phải báo thù cho đến chết. Lúc đó nó trèo cao hơn lên tới chạc hai, dựa lưng vào cây, ngủ.

Sau ba, bốn giờ, nó thức dậy và đếm bầy Chó Đỏ. Toàn thể chúng ở đó, câm lặng, lóng lóng đứng, cổ họng khô với đôi mắt thép. Trong nửa giờ nữa, Dân Nhỏ Núi Đá sẽ nghỉ việc, và như các bạn đã rõ, Chó Đỏ chiến đấu tối tê vào lúc hoàng hôn.

- Ta không cần tới cân vê tận tâm, Mowgli nói và đứng lên một cành cây - Tuy nhiên ta nhớ lại điều này : Chúng mày đúng là thứ Chó ĐỎ thật sự, nhưng theo ta, quá nhiều trong một giờ. Vì lẽ đó ta không trả lại khúc đuôi cho con háo ăn thằn lằn. Mày có bằng lòng không, Chó ĐỎ ?

- Chính ta sē phanh thây mày ra - Con đầu đàn tru lên, cắn gốc cây.

- Không, nhưng nghĩ tới điều này, ôi cái thằng khôn nhất trong lũ chuột Dekkan. Từ nay, những ổ chó nhỏ không đuôi, với khâu đuôi chói lói, tê đau, khi ngồi trên cát nóng, sē được sinh ra, con nọ sau con kia. Hãy quay về, Chó Đỏ, và than rằng một con Khỉ đã làm ra vậy. Mày không muốn đi ư ? Vậy hãy đi cùng tao, tao muốn làm cho chúng mày thành lũ khôn ngoan.

Nó tiến sang cây bên cạnh, theo kiểu của Khỉ, tiếp tục như vậy, chuyển sanh cây bên, rồi cây khác, theo sau là bầy Chó Đỏ với những đầu ngẩng cao, đón. Thỉnh thoảng nó làm bộ ngã xuống và lũ Chó Đỏ chen chúc nhau, con nọ trên con kia trong sự vội vã để chấm dứt cuộc chiến. Thật là một cảnh kỳ lạ : Thằng nhỏ với chiếc dao lấp lánh dưới tia mặt trời nghiêng, bọc qua những cành cao và ở dưới đàn chó yên lặng với ánh lửa trên những bộ lông đỏ, vội vã đuổi theo. Tới cây cuối cùng, nó lấy bó lá tỏi, cẩn thận chà khắp người trong khi lũ chó sủa vang chênh nhao.

- Hồi Khỉ lười Sói ! Mày tưởng đổi được mùi của mày ư ? Chúng nói - Chúng ta sē theo mày tới chết.

- Hãy nhận lấy đuôi ! Mowgli nói và ném về phía con đường nó vừa đi.

Dĩ nhiên, bầy chó lùi lại mấy bước khi ngửi thấy mùi máu.

- Và giờ đây, hãy theo tao... tới chết !

Nó tụt từ trên cây xuống và chạy nhanh như gió trên đôi chân trần về phía Núi Đá Dân Nhỏ trước khi lũ Chó Đỏ nhận thức được việc phải làm.

Nó cùng tru lên một tiếng sâu thẳm để đuổi Mowgli với bước phi nhở, đều đặn, nhẫn nại, dồn tới cùng mọi sinh vật còn sống. Mowgli biết rằng đi thành đàn, bước tiến của chúng chậm hơn sói nhiều, nếu không, không bao giờ nó dám liều mạng để chạy hai dặm nơi đất trống. Lũ chó tin tưởng rằng thằng bé sau cùng cũng rơi vào trong tay chúng, còn nó, nó chắc chắn sẽ kéo chúng theo ý mình được. Sự chú ý duy nhất của nó là giữ chúng hăng say trong khi theo vết nó để chúng khỏi bỏ cuộc. Nó chạy với bước chạy rõ nét, đều đều, dẻo dai, con đầu đàn không đuôi chỉ cách nó chừng năm thước, và phía sau, bầy rai rác trên một quãng đường chừng một phần tư dặm đầy khích động và thịnh nộ, trước sự giết chóc. Nó giữ khoảng cách theo ước lượng, tin vào đôi tai và dành sự cố gắng cuối cùng để nhảy qua vùng đá của ong.

Dân Nhỏ đã đi ngủ vào lúc hoàng hôn vì không phải vào mùa hoa nở muộn; nhưng với những bước chân của Mowgli trên đất rỗng và âm vang, đứa bé

nghe như cả trái đất kêu vo vo. Lúc đó nó chạy như trong đời chưa bao giờ chạy như thế bao giờ, lẩy chân hất một, hai, ba đống đá vào những kẽ nứt tối đen, nơi thoát ra cái mùi ngòn ngọt. Nó nghe thấy tiếng rồng y hệt tiếng ầm ầm của biển chảy vào trong động, ghé mắt nhìn thấy không khí tối òm sau nó, thấy dòng Waingunga bên dưới và trong nước một cái Đầu Dẹt hình kim cương, rồi nó hết sức nhảy về phía trước, hai hàm răng Chó Đỏ không đuôi đập vào nhau trong không khí, sát vai nó, rót xuống sông an lành, thở dốc và chiến thắng, hai chân bên dưới trước tiên. Nó không bị một vết chích vào người vì mùi tỏi đã chặn Dân Nhỏ ngay trước những giây phút nó chạy để băng qua các mỏ đá.

Khi nó hiện ra trên mặt nước, những khúc cuồn của Kaa đã giữ nó lại và người ta trông thấy những vật kỳ lạ nhảy phía trên vách đá, hình như những khối lớn ong, thành chùm, rớt xuống như chì dò mực nước, ngay khi mỗi khối chạm nước, lũ ong lại bay lên, còn lại một mình con Chó Đỏ quay cuồng theo dòng chảy. Trên đầu chúng, có thể nghe thấy những tiếng sủa ngăn xung thiêng, bị che lấp bởi tiếng ầm vang y như tiếng sấm - tiếng ầm vang của cánh cửa những Dân Nhỏ Núi Đá. Một vài Chó Đỏ lại cũng sa xuống các rãnh ăn thông với hang dưới mặt đất. Ở đó, bị ngạt, chúng chiến đấu và đớp

trong không giữa những tầng mây sụp đổ để sau cùng thành những xác chết mà những con ong nâng lên và hất khỏi lỗ hổng bên trên dòng nước để lăn lóc trên đống đổ nát đen xì. Những con khác nhảy quá thấp vào những cây trên vách đứng và bị lũ ong lắp bóng ngay. Nhưng đa số, hoảng hốt vì những vết chích, nhảy xuống sông và như Kaa đã nói, nước dòng Waingunga bao giờ cũng đợi.

Kaa ôm chặt Mowgli cho tới lúc nó hết mệt.

- Chúng ta không thể ở lại đây, nó nói - Dân Nhỏ đã thức giấc. Đi thôi !

Mowgli, dao trong tay, bơi theo dòng chảy, sát mặt nước và theo sức, ngụp lặn nhiều lần.

- Từ từ, từ từ, Kaa nói - Một hàm không giết được trăm mạng, trừ phi là trăn. Rất nhiều Chó Đỏ nhảy xuống nước khi thấy Dân Nhỏ thức giấc, và những con đó, không hề hấn gì.

- Vậy thì, thêm việc cho dao của em,... p... h... a... I... ! Dân Nhỏ theo khá đông !

Mowgli lại lặn. Mặt nước đầy ong rùng tức giận và chích mọi thứ chúng thấy.

- Sự thịnh lặng không gây hại gì, Kaa nói - (không vết chích nào có thể đâm qua được vẩy nó)

- Em có cả đêm cho cuộc săn này. Hãy nghe chúng tru !

Gần nửa bầy Chó Đỏ đã thấy cái bẫy mà bọn chúng rơi vào và nhanh reo ngang, nhảy xuống

nước, nơi hẻm mở rộng thành bờ dốc. Tiếng kêu
điên dại và những tiếng dọa "con khỉ leo trèo" đã
dẫn chúng tới nhục nhã lẫn với tiếng sủa lớn cùng
tiếng ầm ầm của những kẻ mà Dân Nhỏ xử phạt.
Đứng ở trên bờ là gấp Tử Thần : Không Chó ĐỎ
nào không biết. Bầy bị dòng nước quét theo, càng
ngày càng xuống phía dưới, tới những mỏ đá được
lô cao trên Hồ Bình An. Nhưng, ở đây, Dân Nhỏ
giận dữ cũng theo lũ Chó ĐỎ bắt chúng nhảy
xuống nước. Mowgli có thể thấy tiếng của
con đầu đàn không đuôi, khuyến khích đồng bọn
vững lòng cho tới lúc không còn một sói nào trong
Bầy Seeonee nữa. Nhưng nó không mất thời giờ để
nghe.

- Có kẻ trong bóng tối, phía sau chúng ta, một
Chó ĐỎ sửa lên - Đây này, máu hòa trong nước !

Mowgli lặn như Rái Cá, bắt thần tóm phía dưới
một Chó ĐỎ; trước khi nó có thể mở mồm, một
khoảng nhờn nhὸn, đen đen đã lan rộng trên mặt
hồ, rồi thân hình trồi lên với tiếng p...l...u...p... ! rồi
nằm nghiêng. Lũ Chó ĐỎ thủ ngoái đầu lại, nhưng
sức cuồn của dòng chảy kéo chúng đi và Dân Nhỏ,
chích đầy đầu và tai chúng trong khi về phía trước
chúng có thể nghe thấy tiếng thách đố của Bầy
Seeonee dâng cao, càng ngày càng cao và càng
sừng sỏ trong bóng đêm dày đặc và chúng chìm
xuống. Mowgli ngụp lặn, lại một Chó ĐỎ biến mất

dể xác nỗi lén. Một đợt la hét mới ở phía sau, nhiều con rú lén và tốt hơn hết là vào bờ; những con khác bảo đầu đàn của chúng, đưa chúng về Dekkan, các con khác nữa bảo Mowgli hãy ra mặt để chúng giết.

- Chúng ra trận với ý kiến chia rẽ và đầy tiếng nói - Kaa nói - Số còn lại ! Chúng bây hãy nhìn về phía dưới xem chúng bạn. Dân Nhỏ đã quay trở về ngủ và ta cũng vậy. Ta không giúp lũ Sói.

Một sói xuất hiện với ba cẳng trên bờ lúc thì nhảy từ cao xuống, lúc thì bò ngang sườn hoặc cong lưng rồi nhảy cao, đập hai chân vào nhau như thể nó đang giỡn với lũ con. Đó là Won-tolla, Kẻ Lạ; nó tiếp tục không một tiếng nói, cái trò chơi tàn ác với lũ Chó ĐỎ. Chúng ở trong nước đã lâu và bơi nhiều với trọng lượng của bộ lông ướt sũng, kéo theo đuôi rậm, y hệt bọt biển, mệt, kiệt sức, khiến lúc này chúng cũng yên lặng, mắt nhìn đôi mắt nẩy lửa trước mặt.

- Cuộc săn quá tối là cuộc săn này - cuối cùng một con nói.

- Săn May, trái lại ! Mowgli nói và dũng cảm đứng dây bên cạnh và cầm con dao dài vào người Chó ĐỎ, dí mạnh để tránh cái táp trước khi con vật chết.

- Có phải em không, Thằng Bé Con Người ? Won-tolla hỏi từ bờ.

- Hãy hỏi những con đã chết, hỡi Người Lạ, Mowgli đáp - Anh có thấy chúng trôi theo dòng không ? Tôi đã cho chúng cắn bụi, lũ chó, tôi đã phỉ báng chúng giữa ban ngày, con đầu đàn đã không còn đuôi. Nhưng hãy còn vài con cho anh đây. Anh muốn tôi đưa chúng đến đâu ?

- Tôi đợi, Won-tolla đáp - Tôi còn cả đêm dài trước mặt và tôi nhìn còn rõ.

Tiếng sủa của Bầy sói Seeonee càng lúc càng gần.

- Cho Bầy, tất cả cho Bầy, hãy thế hứa !

- Rồi khi vòng một khuỷu sông, lũ Chó Đỏ, rải rác nơi bãi cát hoặc nơi nước sâu đâm đầu vào trước các đàn sói Seeonee.

Lúc đó chúng mới thấy sự lầm lỗi. Đáng lý chúng phải vào bờ trước đó nửa dặm, tiến đánh các sói trên cạn. Nhưng lúc này đã quá muộn. Một hàng mắt như than đỏ cặp theo bờ. Ngoài tiếng Pheal khủng khiếp, không ngừng từ lúc mặt trời lặn, hoàn toàn không còn thấy tiếng gì khác trong Rừng. Người ta có thể nói rằng dòng Waingunga đã làm ơn kéo chúng vào bờ. Đột nhiên :

- Xông vào cạnh suồn và tấn công - Chủ Bầy ra lệnh.

Tất cả bầy sói tiến tới, bập bênh lội trong làn nước nông, mặt sông tung bọt trắng xóa và những lăn chạm nhau và rung rinh như sóng nơi mạn tàu.

Mowgli theo sau cuộc tấn kích, đâm, chém trong đám Chó Đỏ phóng vội lên bờ như một đợt sóng.

Và cuộc chiến dài bắt đầu. Nhấp nhô, ráng sức, tan vỡ, đứt đoạn, pha trộn hay thành từng nhóm. Cuộc chiến khắp chỗ, nơi làn cát đỏ bên bờ sưng nước, rẽ cây chằng chịt, giữa hang, trong các bụi cây hoặc trên mõ cỏ vì ngay lúc này, lũ Chó Đỏ chiến đấu với hai chống mặt. Nhưng trước mặt chúng là cả một bầy sói đoàn kết để bảo vệ cái gì đã làm thành sức mạnh của Bầy. Không chỉ những sói săn chắc vóc, dai sức, hàm trắng nhưng còn những sói mẹ với những con mắt man dại - sói cái trong hang như người ta gọi - chiến đấu bảo vệ đàn con và đây đó một vài sói trẻ trong năm, lông đầu mềm như len còn bám mẹ.

Một sói, như các bạn đã biết, nhảy cắn cổ hay ngoạm vào sườn trong khi Chó Đỏ lại tấn công phía dưới. Lũ Chó Đỏ bắt buộc phải cất cao đầu, khi trèo lên làn nước khiến sói được lợi thế. Nơi đất khô, sói sẽ kém về, nhưng dù trên cạn hay trong nước, dao của Mowgli cũng giơ lên, giáng xuống như nhau. Bốn sói, chạy tới tiếp tay, đã mở một đường tới nó. Sói Xám ngồi giữa hai đầu gối nó, bảo vệ bụng, trong khi những con khác bảo vệ phía sau và hai bên hoặc lấy mình đỡ đòn con Chó Đỏ nhảy tới đầu dao hất chúng ngã xuống. Số còn lại chỉ là lòn xộn và hỗn độn, đâm đong đít như nêm,

nhập nhô, dao động từ phải sang trái, và từ trái sang phải, suốt chiều dài, dọc theo bờ và chậm xoay quanh, như sự vận hành của cối xay quanh trục giữa. Nơi đây nhô cao một đồng thân hình, phồng lên y hệt một bong bóng trong xoáy nước và nổ tung, hất ra bốn, năm Chó Đỏ rách nát mà từng con sói quay vào giữa; nơi kia, đơn độc một sói ngạt thở dưới hai, ba Chó Đỏ, kéo chúng theo và ẹp dần xuống dưới trọng lượng của chúng; nơi khác, một sói nhỏ trong năm được đẩy lên cao bởi áp lực xung quanh, tuy đã bị giết từ đầu cuộc chiến trong khi mẹ nó điên lên vì giận, phồng lên phía trước, cắn lung tung khi di chuyển. Nơi dày đặc nhất, xảy ra một vụ Sói và một Chó Đỏ, quên hết mọi sự, chỉ nghĩ tới việc cố sấn vào cắn trước, bất chợt bị một làn sóng chiến sĩ quét đi. Một lần, Mowgli gặp Akela, mỗi bên sườn là một Chó Đỏ, hàm nó mất ba phần tư răng, ngoạm một Chó Đỏ thứ ba. Lần khác, gặp Phao, hàm cắn chặt một Chó Đỏ, kéo con vật bất kham tới bầy sói non cho chúng giết. Nhưng phần chủ yếu của cuộc chiến chỉ là hỗn loạn, ngập thở, lộn xộn đòn tấn kích, bước chân vấp ngã, xô đẩy, kêu gào, than van và tiếng p...i...p..., p...i...p..., p...i...p... ! xung quanh Mowgli, sau lưng, bên trên.

Lần lần đêm đến, sự vận chuyển vòng tròn tăng cường độ. Lũ Chó Đỏ mêt sơ tấn công các sói

khỏe tuy chúng chưa dám bỏ cuộc, nhưng Mowgli cảm thấy cuộc chiến đã tới giai đoạn chót, nó tính chấm dứt cuộc chiến. Lú sói trẻ bắt đầu trở nên mạnh bạo hơn. Người ta có giờ để thở. Lúc này chỉ nguyên ánh sáng của dao cũng đủ để một Chó Đỏ né tránh.

- Thịt đã chạm tới xương, Sói Xám hổn hển nói, máu chảy ra từ hai chục vết thương.
- Nhưng xương còn phải được cắn nát, Mowgli đáp - Ao...oa...oa... ! Chúng ta là thế đấy trong Rừng Xanh.

Lưỡi dao chạy như một tia lửa vào sườn con Chó Đỏ mà phần sau biến mất dưới thân hình nặng nề của một sói bám vào đó.

- Nó của tôi ! Con sói sửa lên qua cái mũi bếp đi. Để đấy cho tôi !

- Bụng anh còn rỗng à, Người Lạ ? Mowgli nói.

Won-tolla đã dứt nợ trả nợ cho cuộc chiến thắng, hàm nó cắn chặt con Chó ĐỎ không thể quay lại để cắn nó.

- Nhân danh Bò Mộng đã thuộc tôi, Mowgli hét lên và cay đắng cười - Chính con mất đuôi đây.

Đúng là con đầu đàn với bộ lông hung.

- Giết sói con và mẹ chúng là kém thận trọng nếu thiếu sói bố, Mowgli tiếp tục với giọng đầy triết lý trong khi lau ít máu bám vào mắt - Vì nếu ta không lầm, chủ gia đình này đang giết mày.

Một Chó Đỏ nhảy nhanh đến cứu Bầy trưởng nhưng trước khi hàm răng chạm tới sườn Won-tolla thì dao của Mowgli đã thọc sâu vào cổ nó và Sói Xám đâm nhận phần chót.

- Và đó, chúng ta đã xử sự cách nào trong Rừng, Mowgli nói.

Won-tolla không sửa một tiếng và hàm răng nó dần dần khép chặt vào gáy con vật trong khi sự sống đang mất dần. Chó Đỏ rùng mình, đầu thông xuống, không còn cựa quậy nữa và Won-tolla gục trên mình nó.

- S...s...u...y...t... ! Món nợ máu đã được trả, Mowgli nói - Cất cao giọng hát lên, anh Won-tolla !

- Nó không còn săn nữa, Sói Xám nói, anh Akela cũng vừa im tiếng từ ít phút.

- Xương đã được nhai ! Phao, con của Phaona nói lớn - Chúng đã ra đi. Giết, tận diệt, hối thợ săn của Dân Tự Do !

Chó Đỏ hết con no tới con kia lẩn tránh, bỏ cát đen máu để xuống sông, vào Rừng, phía đầu cũng như cuối nguồn, tùy theo chúng thấy đường trống.

- Món nợ ! Món nợ ! Mowgli hét lên. Chúng phải trả nợ ! Chúng đã cắn chết Ếch Độc ! Đừng để thoát mồng nào !

Nó bay ra sông, dao trong tay, săn sàng ghim tai chỗ con vật nào dám xuống nước trong khi đó từ

một đồng chín cái xác, đầu và cả ngực Akela nhô lên.

Mowgli quỳ xuống cạnh Đơn Độc.

- Ta đã chẳng nói rằng đây là cuộc chiến cuối cùng của ta ư, Akela hổn hển - Thật là một cuộc săn ngoạn mục. Còn em, Em Nhỏ, em ra sao ?

- Em còn sống và em đã giết rất nhiều.
- Tốt lắm. Anh sắp chết nhưng anh muốn...
muốn chết bên em, Em Nhỏ à !

Mowgli đặt cái đầu đầy thương tích lên hai đầu gối và tay ôm quanh cổ rách nát.

- Thời Shere Khan và Thằng Bé Con Người trấn trúong bò trên đất cát đâu rồi ? Akela ho.
- Không, không, em là sói. Em cùng da với Dân Tự Do, Mowgli khóc nói - Em hoàn toàn không muốn là người.

- Em là người, Em Nhỏ à, sói con với đầy ưu tư trong ta. Em hoàn toàn là người nếu không cả Bầy đã bỏ chạy trước lũ Chó ĐỎ. Mạng sống của anh, anh đã nhờ em và ngày nay em đã cứu Bầy như một lần anh đã cứu em. Em đã quên chưa ? Giờ đây món nợ đã được trả. Hãy quay về với dân em. Anh nhắc lại cho em, mắt của mắt anh. Cuộc săn này đã chấm dứt. Hãy quay về với đồng loại em.

- Em không bao giờ quay về. Em săn một mình trong Rừng như em đã nói.

- Sau mùa hè, mưa sẽ tới và sau mưa là mùa Xuân. Em hãy đi đi, trước khi bắt buộc phải ra đi.

- Ai sẽ đuổi em ?

- Mowgli đuổi Mowgli. Hãy quay về dân em. Hãy quay về với người.

- Khi nào Mowgli đuổi Mowgli em sẽ đi.

- Anh đã nói hết điều anh phải nói với em, Akela tiếp - Giờ đây anh muốn nói với dân anh. Em Nhỏ, em có thể nâng anh đứng lên không ? Về phần anh. Anh cũng là Thủ Lãnh của Dân Tự Do.

Thân trọng và vô cùng nhẹ nhàng, Mowgli nâng Akela đứng dậy, trên bốn chân, tay ôm quanh mình, Đơn Độc hit một hơi dài và bắt đầu bài hát Tử Thần mà một Trưởng Bầy phải hát lúc sắp chết. Tiếng hát dần dần mạnh thêm, từ từ nâng cao, vang rền ra, vượt trên sông cho tới lời "Săn May !" cuối cùng.

Lúc đó Akela, tự gỡ khỏi tay Mowgli, nhảy cao lên và rơi về phía sau, thở hoi cuối cùng trên mỗi săn chót và kinh khủng nhất.

Mowgli ngồi xuống, đầu trên đầu gối, không để ý đến gì trong khi những Chó ĐỎ chót, chạm trán với các sói mẹ vô cùng tàn nhẫn, nằm chết dưới chúng. Tuần tự những tiếng kêu tắt dần và lũ sói khập khểnh quay lại, người cứng đơ với những thương tích đã khô, để đếm xác những kẻ ra đi.

Mười lăm sói trong Bầy và bốn sói mẹ nằm bất động dọc bờ sông. Những con khác, không con nào không bị thương. Mowgli ngồi bất động cho tới sáng sớm; lúc đó, mũi ướt và đỏ hơn của Phao đặt trên tay nó và Mowgli lùi lại, lộ ra tấm thân gầy của Akela.

- Chúc Săn May ! Phao nói như thế Akela còn sống.

Và qua vai rách nát nói với những sói khác :

- Hú lên hỡi các Sói ! Một Sói đã vĩnh viễn ra đi đêm nay !

Nhưng toàn thể Bầy hai trăm chiến sĩ Chó Đỏ, Chó Đỏ vùng Dekkan, đã dám khoe khoang rằng không sinh vật nào trong Rừng dám đương đầu với chúng, không còn một mống quay về Dekkan để báo tin.

Bài Hát Của Chil

Đây là bài ca mà Chil hát trong khi các Đại Bàng, con nọ sau con kia, để rơi mình bên bờ sông khi cuộc chiến chấm dứt. Chil là bạn của mọi người, nhưng trong thâm tâm, máu nó lạnh băng và nó biết rằng chung cuộc hầu như hết cả dân trong Rừng đều thuộc về nó.

*Những kẻ đó đã là bạn ta trong những đêm thời
niên thiếu.*

(Chil ! Nghiêm ! Chil !)

*Khi tiếng huýt của ta tới báo tin chung cuộc câu
chuyện liệt oanh.*

(Chil ! Truyền lệnh sứ Chil)

Từ dưới họ đã ra hiệu cho biết vật săn mới hạ,
Tôi từ cao rình hoảng nơi đồng bằng giúp họ -
mai phục tốt,

Đã dứt dấu vết, họ không còn lên tiếng.

Kẻ chỉ đạo khuyển khích - Kẻ la hét trong công
việc.

(Chil ! Nghiêm ! Chil !)

Kẻ vòng đường cùng, bắt vật ngang qua.

(Chil ! Truyền lệnh sứ Chil)

Kẻ đi trước gió hoặc sau, nhanh nhẹn, mệt mỏi.

Kẻ bẻ sừng hươu, nai - Kẻ nhảy từ cao chiến
đấu.

Đã chấm dứt dấu vết, họ hết còn đánh hơi.

Những kẻ đã là bạn ta. Họ đã chết, thật uổng,

(Chil ! Nghiêm ! Chil !)

Tôi tới an ủi họ, tôi, kẻ biết rõ họ trong can
đảm.

(Chil ! Truyền lệnh sứ Chil)

Mõm to rướm máu, mắt ảm đạm, sườn rách
nát.

Bỏ không nhìn, lẩn lộn, mệt lả, kẻ thăng trên kẻ
thua.

Đã chấm dứt dấu vết - Và chúng tôi sẽ no nê!